

ВІРЮЮ

Різдвяна зустріч

«Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім. Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь. А ось вам ознака: Дитину сповиту ви знайдете, що в яслах лежатиме. І ось раптом з'явилася з анголом сила велика небесного війська, що Бога хвалили й казали: «Слава Богу на висоті і на землі мир, у людях добра воля!».

Цими урочистими словами ангельської звістки про Спасителя 19 січня, у день Водохреща – останнього свята новорічно-різдвяного циклу, в Івано-Франківському обласному музично-драматичному театрі ім. Івана Франка розпочалася зустріч з жителями міста. Ініціатором такого дійства виступила Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин», що діє при місцевій церкві християн віри євангельської.

Директор місії милосердя Олег

Карп'юк і єпископ церков християн віри євангельської Івано-Франківської області Юрій Веремій привітали гостей з Різдвяними святами і наголосили на їх особливому значенні для вічної долі людини.

Програма зустрічі була цікавою й розмаїтою і включала хорівий спів, виступи вокальних гуртів, декламації. Виступ сестрички і братика Юлі і Влада Сенюків з Івано-Франківська треба відзначити окремо. Театральна постановка про створення світу у їх виконанні стала справжньою пропо-

віддю, зрозумілою і старим і малим. Логічним продовженням її була чудова пісня «У Вифлеємі Син Божий народився».

Усі присутні мали змогу переглянути відеоролик про основні напрямки служіння місії і церкви, які, слідуючи заповідям Христа, завжди готові подати руку допомоги тим, хто гостро потребує її.

Яскравою ілюстрацією всемогутності Бога і Його незбагненної любові до людини стало свідчення гостя з Києва – Рустама Фатуллаєва

про його навернення у християнство. До речі, звучало це свідчення українською мовою, що теж можна вважати дивом Божим, оскільки Рустам – азербайджанець. Бог любить всі народи, усі нації і бажає спасіння усім.

А справжнім відкриттям для багатьох присутніх стала проповідь старшого єпископа Церкви Християн Віри Євангельської України Михайла Паночка «Для чого христився Ісус». Виявляється, суть свята Водохреща – зовсім не в освяченні води і не в

якихось її цілющих властивостях, а в жертві Ісуса Христа, у Його рішенні взяти на Себе гріх всього людства.

Єдиним прикритим моментом цього чудового вечора стало те, що не всі охочі змогли потрапити до театру через брак місць і дуже багатьом іванофранківцям довелося пережити розчарування. Але подивитися дійство все ж змогли усі – його транслювали в телепрограмі «Вірую», котра щотижня виходить в ефір на каналі місцевої ТРК «3-студія».

Наш кор.

**Стрітення
Господнє**

СТОР. 2

**БОГ вийде
назустріч**

СТОР. 3

**Правда про
СВЯТОГО
Валентина**

СТОР. 4

**Від комп'ютерних ігор
можна стати
одержимим**

СТОР. 5

«І ото був в Єрусалимі один чоловік, йому ймення Семен, — людина праведна та благочестива — що потіхи чекав для Ізраїля. І Святий Дух був на ньому... І Дух у храм припровадив його. І як внесли Дитину Ісуса батьки, щоб за Нього вчинити звичаєм законним, тоді взяв він на руки Його, хвалу Богу віддав та й промовив: «Нині відпускаєш раба Свого, Владико, за словом Твоїм із миром, бо побачили очі мої Спасіння Твоє... А Семен їх поблагословив та й прорік до Марії, Його матері: «Ось призначений Цей багатом на падіння й устанання в Ізраїлі, і на знак сперечання...» (Лк. 2:25, 27-30, 34).

Стрітення Господнє

15 лютого християни відзначають свято Стрітення Господнього

Один із варіантів перекладу 25-го вірша другого розділу Євангелія від Луки говорить, що Семен жив в «очікуванні дня, коли Бог спасе Ізраїль». Все його життя було спрямоване на цей єдиний, особливий фрагмент часу. Його праведність, благочестя, чутливість до Духа Святого мали одне спрямування — Месія, Спаситель світу Христос.

Для кожної людини дуже важливо мати мету і сподівання. Ще важливіше — сподіватися правильних речей. Олександр Великий також очікував — того дня, коли його батько відійде у вічність і він стане першим і єдиним правителем створеної могутньої держави. Коли цей день настав і його батько був вбитий в Македонії, великий полководець не відчув справжньої радості, сумуючи через втрату близької людини.

Старець Семен мав правильне сподівання. Він очікував Спасителя і в маленькому дитинчаті зміг побачити те, чого не помітили тисячі людей навколо. Якщо ти чекаєш Господа, чекаєш Його Слова, Його особливої дії, Його доторку, ти не пропустиш часу і місця зустрічі...

34-й вірш цього тексту твердить: «Ось призначений Цей багатом на падіння й устанання в Ізраїлі, і на знак сперечання». Зустріч з Ісусом — це або момент початку твого падіння, або «старт» сходження.

Саме зустріч з Христом (Лк. 23:7-12) поклати незабаром кінець пишному і, здавалось би, непохитному правлінню царя Ірода. Він помер через кілька років у вигнанні і забутті, позбавлений не лише царського титулу, а й свободи.

Зіткнення з християнством було найбільшою проблемою римського імператора Юліана. Добре освічений і розумний правитель, який володів наймогутнішою державою світу, почав боротьбу не тільки з релігією, а й з Особистістю, що надихнула цю релігію, — Ісусом Галілеянином. Імператор висміював як християн, так і вчення їх Господа і Спасителя. Юліан навіть прийняв рішення про відновлення Єрусалимського храму, щоб на ділі спростувати тезу про те, що зруйнування храму стало виконанням пророцтва Старого Заповіту. Однак його діяльність виявилася короткочасною — під час воєнної кампанії проти персів він загинув, будучи смертельно поранений ворожим списом. Згідно з відомою легендою, останніми словами Юліана були: «Ти переміг мене, Галілеяніне!».

У той же час нікому не відомий рибалка з провінційного містечка після зустрічі з Ісусом стає всесвітньо відомим апостолом Петром, якого знають не лише послідовники Христа, а й мільйони атеїстів. Його іменем названі великі міста, прекрасні собори, центральні площі, відомі кораблі...

Сучасник Петра — звичайний провінційний лікар Лука після зустрічі з Христом почав писати. З-під пера медика вийшли два історичні твори, які стали бестселерами не на роки чи віки, а на тисячоліття — це Євангеліє і Дії апостолів. Напевно, Лука — єдиний із «світил медицини» тієї епохи, якого знають і пам'ятають навіть дилетанти.

А ким для тебе стане чи вже став Ісус? Чи прагнеш ти зустрічі з Ним? Семен очікував її, і його очі змогли побачити Того, Хто приніс спасіння всьому людству. Його руки тримали вітленого Творця всесвіту і Володаря світу, Того, Хто походить від початку, від днів одвічних...

Христос — індикатор для тебе, яким би довгим чи коротким не був твій християнський шлях. Дозволь Духу Святому знову й знову привести тебе до Нього. Можливо, Він видасться тобі незначним і безсилим — придивись уважніше. Той, Хто змалів, прийнявши образ раба в тілі Дитини, може бути відповіддю на найглибші сподівання твого серця. «Ось призначений Цей багатом на падіння й устанання...»

До якої категорії ти будеш зарахований? До армії Ірода чи армії Петра? До числа послідовників Юліана Відступника чи до когорти Луки, Августина, Франциска, Ярослава Мудрого і багатьох мільярдів народжених згори? Очікуй Господа, шукай зустрічі з Ним, і Він підвищить тебе!

Олександр ШУЛЬГА.

Чи добра ви людина?

Чи вважаєте ви себе доброю людиною? Більшість людей дадуть ствердну відповідь. Однак у кожного з нас своє уявлення про те, що означає «добра людина». Біблія говорить, що Бог добрий, а Його Десять заповідей — це стандарти, за якими Він буде судити, добрі ми чи ні. Тому для того, щоб з'ясувати, наскільки ми добрі, доведеться звернутися до Закону Божого.

1. «Хай не буде тобі інших богів передо Мною!». Чи любите ви Бога більше всіх і понад все на світі?

2. «Не роби собі різьби і в якій подобі з того, що на небі вгорі, і що на землі долі, і що в воді під землею». Чи не створили ви у своїй уяві бога, який найбільше відповідає вашому настрою і світогляду? Чи не молитесь до його подобі?

3. «Не призывай імення Господа, Бога твого, надаремно». Чи не бувало, що ви використовували Боже ім'я в поганому контексті, проклинаючи кого-небудь чи бажаючи комусь зла?

4. «Пам'ятай день суботній, щоб святити його!». Чи присвячуєте ви Богові хоч би один день на тиждень, який проводите в читанні Святого Письма, молитві, роздумуючи над Словом Божим, і в спілкуванні з братами чи сестрами по вірі?

5. «Шануй свого батька та матір свою». Чи траплялося коли-небудь, що ви не слухалися своїх батьків, ображали їх чи поводитися з ними негідно?

6. «Не вбивай». Бог прирівнює ненависть до вбивства: «Ви чули, що було стародавнім наказом: «Не вбивай, а хто вб'є, підпадає він судові». А я вам кажу, що кожен, хто гнівається на брата свого, підпадає вже судові. А хто скаже на брата свого «рака», підпадає верховному судові, а хто скаже «дурний», підпадає геєні огненній» (Мт. 5:21-22).

7. «Не чини перелюбу!». «Ви чули, що сказано: «Не чини перелюбу». А я вам кажу, що кожен, хто на жінку подивиться із пожадливістю, той уже вчинив із нею перелоб у серці своїм» (Мт. 5:27-28). Ця заповідь застерігає від будь-якої форми інтимного посягання, а також дошлюбних статевих зв'язків і захоплення порнографією.

8. «Не кради!». Ви коли-небудь брали щось чуже без дозволу — у цьому разі ціна і кількість не мають значення. Не обов'язково красти речі чи гроші. Вкрадений час чи ідея — це теж порушення восьмої заповіді.

9. «Не свідкуй неправду на свого ближнього». Чи не обманювали когось хоча б раз у житті? Не забудьте включити до цього списку і відповідь на це запитання.

10. «Не жадай дому ближнього свого, не жадай жони ближнього свого, ані раба його, ані невіллиці його, ані вола його, ані осла його, ані всього, що ближнього твого!». Чи коли-небудь в житті ви хоч раз не позаздрили когось? Чи не бажали володіти тим, що мають інші?

Біблія попереджує, що Бог буде ка-

ОЦІНІТЬ СЕБЕ САМІ

рати всіх вбивць, гвалтівників, злодіїв, брехунів, зрадників і т. д. «А якливим, і невірним, і мерзким, і душогубам, і розпусникам, і чарівникам, і ідолянам, і всім неправдомовцям — їхня частина в озері, що горить вогнем та сіркою» (Об. 21:8). Бог судитиме не тільки наші діла, а й наші помисли. Чи вважаєте ви, що під час Великого Суду Бог визнає вас невинними в порушенні Його заповідей?

Можливо, ви думаєте, що по Своїй доброті Бог заплотить очі на деякі з ваших гріхів. Однак це не так. Саме завдяки Божій благодаті і справедливості вбивці, ошуканці, насильники та інші порушники Закону Божого одержать заслужену кару. Він не був би справедливим Суддею, якби заплотував очі на чийсь гріхи.

Чи порушили ви хоча б одну із десяти заповідей? Біблія проголошує, що той, хто порушив хоч би одну заповідь, винен в порушенні всього Закону: «Бо хто всього Закону виконує, а згрішить в одному, той винним у всьому стає» (Як. 2:10).

Як ви думаєте, чи потрапите ви до раю?

Можливо, ви вважаєте себе доброю людиною, але Бог говорить, що це не так: «Господь дивиться з неба на людських синів, щоб побачити, чи є там розумний, що Бога шукає. Усі повідступали, разом стали бридкими вони, нема доброчинця, нема ні одного!..» (Пс. 14:2-3). Таким чином, виходить, що хтось з вас говорить неправду: або ви, або Бог. Святе Писання проголошує, що Бог не здатний обманювати: «Бог не чоловік, щоб неправду казати, і Він не син людський, щоб Йому жалкувати. Чи ж Він був сказав — і не зробить, чи ж Він говорив — та й не виконає?» (4 М. 23:19).

Пам'ятає, що доля всіх неправдомовців — в озері вогненному (Об. 21:8). Закон Божий вимагає справедливості. А кара за гріх — смерть і пекло: «Бо запла- та за гріх — смерть» (Рим. 6:23).

Бог Сам знайшов компроміс між справедливістю і добротою. Ми порушили Закон, але Він Сам прийшов на землю в людській подобі, щоб заплатити за всі наші гріхи. Ісус постраждав і помер на хресті для того, щоб задовольнити справедливі вимоги Закону. Завдяки Його смерті наш Небесний Отець може простити нам і дарувати нам вічне життя!

Ви можете подумати, що тепер уже зможете дотримуватися Десяти заповідей. Але це помилка. То як тоді можна жити, догоджаючи Богові?

Скажіть, чи погодилися б ви продати своє око за мільйон доларів? Або двоє очей — за 50 мільйонів доларів? Думаю, ні. Вашим очам немає ціни. І при цьому вони всього-на-всього — вікна вашої душі. Яка ж тоді ціна вашої душі, вашого життя? «Або що дасть людина взамін за душу свою?» (Мт. 16:26).

А скільки тоді коштує вічне життя? Воно безцінне! І в той же час, надіючись на власну праведність, ми мовби заявляємо Богові, що заслуговуємо життя на небесах, тому що ми добрі і заробили

місце в раю своїми добрими ділами.

Уявіть, що ви захотіли подарувати мені автомашину найновішої марки. І чуєте у відповідь: «Я не можу прийняти такий дорогий подарунок безплатно... Ось візьміть 10 гривень». Напевно, така відповідь вас образить. Мало того, що я пропоную вам лише 10 гривень, та ще й на додачу виходить, що це вже не подарунок, а покупка, тому що авто стає по праву моїм.

Говорячи про доступ до раю за допомогою добрих діл і ретельного виконання Десяти заповідей, ми пропонуємо Богові 10 гривень. Йому, Котрий пішов заради нас на таку жертву! Єдине, що від нас вимагається, — це покоритися, покаятися в гріхах і прийняти Божий дар, довірившись Господу Ісусу Христу.

Великий Бог продемонстрував нам свою любов через смерть Ісуса на хресті: «Бо Христос, коли ми були ще недужі, свої пори помер за нечестивих. Бо навряд чи помер хто за праведника, ще бо за доброго може хто й відважитися вмерти. А Бог доводить свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками» (Рим. 5:6-8).

Якщо ви надієтесь на свою доброту і праведність, то ви тим самим проголошуєте нікчемність страждань і смерті Ісуса на хресті. Біблія говорить: «Бо спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то — дар Божий» (Еф. 2:8). Подарунок не можна заслужити чи заробити. Його можна гордо відкинути або з вдячністю прийняти.

Спасіння і дар вічного життя — це подарунок Бога людям. Прийняти його можна вірою в Ісуса Христа. Відкинувши цей подарунок, ми піддаємо себе Божому гніву: «Хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто в Сина не вірує, той життя не побачить — а гнів Божий на нім перебуває» (Ів. 3:36).

Бог не хоче, щоб ви потрапили до пекла. А кому з нас хочеться туди потрапити?

Тому сповідуйте свої гріхи перед Богом прямо зараз. Довірте своє життя Спасителю Ісусу. І ви перейдете із смерті в життя: «По правді, по правді кажу вам: Хто слухає Слова Мого і вірує в Того, Хто посплав Мене, — життя вічне той має, і на суд не приходить, але перейшов він від смерті в життя» (Ів. 5:24).

Читайте Біблію щодня і намагайтеся жити так, як вона вас вчить: «Хто заповіді Мої має та їх зберігає, той любить Мене. А хто любить Мене, той полюбить його Мій Отець, і Я полюблю Його, і об'явлюсь йому Сам» (Ів. 14:21).

Покора Богу буде найбільшим доказом вашої любові до Нього. Вірте в Бога, довіряйте Йому, і Він ніколи не підведе вас і не розчарує.

Зверніться до Бога з такими словами: «Дорогий Господи Боже, сьогодні я відвертаюсь від всіх своїх гріхів (назвіть їх конкретно). І з цієї миті приймаю рішення довіряти Ісусу Христу — своєму Господу і Спасителю. Ісус для мене — єдина дорога спасіння. Боже, прости мені і зміни мене, даруй мені вічне життя. Я прошу це в ім'я Ісуса Христа. Амінь».

Тиждень молитов за єдність християн завершився тестом на щирість молитви

У рамках Тижня молитов за єдність християн з 18 по 25 січня проходили молитовні зустрічі у храмах УПЦ МП, УПЦ КП, УАПЦ, УГКЦ, РКЦ та Церкви Християн Віри Євангельської України. Духовенство та миряни збиралися у різних храмах і молилися в стилі, притаманному кожній конфесії. Завершальна зустріч відбулася в храмі св. Василя Великого УГКЦ.

«Всюди, де я був, ми молились за ту єдність, яка існує у Святий Трійці, — сказав під час проповіді патріарх Любомир. — Це важливе свідчення для нас, християн, у Києві».

Разом з тим ієрарх зауважив, що говорити про єдність дуже легко і навіть популярно. Про єдність говорять навіть політичні діячі. «А от молитися за єдність — це інша річ, бо це не лише слова, — вважає глава УГКЦ. — Молитва має бути щирою, бо походить із серця».

Усім учасникам запропонували завершити Тиждень молитов перевіркою, наскільки щира їхня молитва. Для цього треба було відповісти на три запитання:

— що доброго я зробив для брата, який не належить до моєї конфесії? Чи допоміг йому, чи пошанував, чи відкинув все образливе щодо нього?

— що поганого я зробив для ближнього, який не належить до моєї конфесії? Може, насміхався, коли йому не вдавалося щось зробити?

— що я не зробив для ближнього з іншої конфесії? Чи радів, коли в нього щось виходило? Чи старався йому допомогти, коли він був пригноблений? Чи сказав йому тепле слово?

Своїми думками про перебіг Тижня молитов за єдність християн поділився Анатолій Козачок, заступник єпископа по м. Києву Церкви

Християн Віри Євангельської України, пастор церкви «Філадельфія», в якій проходила молитва третього дня Тижня: «Це демонстрація того, що християни різних деномінацій можуть збиратися разом для молитовної спільності. Після проведення молитовних Богослужінь, священнослужителі різних Церков мали теплу братерську розмову. Це так само свідчення міжконфесійного зближення».

РІСЦУ.

БОГ ВИЙДЕ НАЗУСТРІЧ

Коли й як мене доправили до лікарні, не пам'ятаю. Отямилася в реанімації. На свій сором хочу сказати, що, хоча й була на той момент більше десяти років віруючою, не була готова йти до неба. І не знаю, куди б потрапила, якби Бог не врятував мене від загибелі.

Згодом через брак місць мене перевели з реанімації в травматологію. У мене виявилось п'ять переломів тазу, який, фактично, був розвалений. Мені ще, так би мовити, пощастило, що не зачепило внутрішні органи. За словами лікаря, права нога була повністю відірвана і трималася тільки на шкірі. Дехто казав, що коли я й виживу, то на все життя залишусь калікою, а дехто взагалі не вірив, що я буду жити.

Було літо, стояла нестерпна спека. Температура в мене трималася на рівні 39 градусів. Мені кололи по 16 уколів на день. Але я молила Господа, щоб дав мені сили не нарікати. І не нарікала.

Я попросила чоловіка, щоб він приніс мені Біблію і пісеньник. Коли я була здорова, я могла трудитися для Господа, але цього не робила. Багатьом могла допомогти – і не допомагала. Могла піти кудись чи поїхати – і цього не робила. Могла щоразу йти на зібрання – і цього не цінувала, вважала, що там і без мене обійдуться. Я знала, за що мене Господь помістив в лікарню. І дякувала Богові.

Коли чоловік приніс пісеньник і Біблію, я, на прохання людей, які лежали зі мною в палаті, читала їм Біблію, і робила це з радістю.

Минав час. Одного дня завідувач сказав мені, що попереду – важка операція. Коли він вийшов з палати, я накрилася покривалом і почала молитися: «Господи, я не знаю, чи витримаю цю операцію, але вірю, що Ти в моєму житті звершиш Свою операцію». Протягом наступних чотирьох днів переді мною, мов на півці, прокручувалося все моє життя. Я за все просила в Бога пробачення. І на четвертий день відчула в серці свободу і дякувала Господу за Його прощення.

Після чергового огляду було вирішено терміново витягувати з тіла усі залізні шурупі, тому що почалося їх відторгнення, могла бути інфекція. Коли їх повиймали, мені здавалося, що в мене всередині все викручується.

Дяка Богові, настав день, коли мені дозволили встати, і довелося заново вчитися ходити. Мене починало нудити від кожної спроби підвестися. Врешті-решт я почала помаленьку ходити зі спеціальним візком, але ставати на праву ногу не могла. Дехто з лікарів вважав, що я ніколи не зможу на неї ставати. Але я молилася і казала: «Господи, це слова людини, але я вірю, що коли Ти спас мене від загибелі, то можеш і зцілити».

Ще якийсь час я провела в лікарні, а потім, на прохання мого чоловіка, мене виписали. Настала пора відправляти дітей

СВІДЧЕННЯ

В останній день відпустки 2003 року мені приснився сон, що я їду в автобусі і зі мною стається аварія. Я розповіла про сон батькам, вони мене заспокоїли, мовляв, якщо так і станеться, то невідомо коли, і провели до автобуса, що відправлявся в Пінськ. У дорозі я молилася, щоб нічого не сталося. Доїхали без пригод. Дуже швидко я про це забула.

Рівно через рік я знову зібралася їхати у відпустку до батьків. На 10 червня взяла квиток, а за два дні перед від'їздом мені знову приснився той сон.

Прокинулася я з тривогою на серці. Коли настав день від'їзду, я довго молилася, бажаючи Божого захисту і благословення. І відправилася на вокзал. Пам'ятаю, як виїхали за Пінський міст, і тривожне відчуття – зараз буде аварія. Більше нічого не пам'ятаю. Лише чула, як хтось сказав: «Ламай ломом і витягуй її звідти».

до школи, і чоловікові було важко давати з ними раду і щодня навідувати мене в лікарні. Чоловіка попереджали, що вдома зі мною буде надзвичайно важко, бо я не зможу ні стояти, ні сидіти, ні лежати. І справді було дуже, дуже тяжко. Та я вдячна Господу за чоловіка – він був невірний, але ніколи не нарікав, доглядав за дітьми і за мною, інколи ночами не спав, перевертаючи мене з боку на бік. Я не приймала ніяких знеболювальних ліків, а все довірила в руки Бога. І Він дарував мені полегшення страждань.

Я мріяла потрапити на зібрання, але розуміла, що дві години висидіти просто не в змозі. Тому почала про це молитися. Настав день, коли по мені приїхали брати на автомашині. І як я дякувала Господу за можливість чути проповіді, прекрасний спів хору. Дві години пролетіли, немов 10 хвилин.

Наближалось свято хрещення Господнього. Цього дня мене, як звично, відвезли на зібрання. Коли почалася молитва, мене наповнила сила Духа Святого, з вуст зривалося: «Ангілу! Слава Ісусу!». Слова: «Тримай що маєш» з наступної проповіді глибоко запали мені в серце. Наприкінці зібрання була молитва за цілєння. Я вирішила залишитися. Подумки молилася: «Господи, я віддаю своє життя у Твої руки». І ось до мене підійшли брати і запитали, чи я вірю, що Бог зцілить мене. Я відповіла ствердно. І почалася молитва.

Моя права рука почала тремтіти, враз, наче вибуховою хвилею, з неї вибило палицю, а я навіть не помітила, куди та палиця покотилася. Я зняла руки до неба і невпинно дякувала Богові. Якесь сила змусила мене ступити вперед. Я відчула, що щось робиться в тому місці, де були численні переломи.

За всі свої 36 років я ще не відчувала такої радості. Я дякувала Богові за цю купальню на свято хрещення. До дому молитви мене привезли на стільці на подушці, а звідти я вийшла на своїх ногах. Всю дорогу додому я молилася, не перестаючи славити Господа.

Коли під'їхали до гуртожитку, де ми жили, мій чоловік вийшов на вулицю, щоб

допомогти мені дістатися додому. І треба було бачити його обличчя в той момент, коли я вибігла з машини і кинулася до нього зі словами: «Дмитре, Бог мене зцілив». Він стояв з відкритим ротом і нічого не міг сказати, лише потім спромігся на: «Слава Богу». А я зі слізьми радості побігла сходинками додому. Коли ввійшла до кімнати, діти (їх у нас було четверо) вже готувалися спати. Вона запитали, де моя палиця. А я плакала і казала: «Дітки, мені вже не потрібна палиця, мене зцілив Бог».

Найстарший син вийшов з іншої кімнати і сказав: «Мамо, я – як невірний Хома... Ану, підстрибни». Я підстрибнула, нагнулася, і ми разом стали на коліна і подякували Богу..

На ранок багато вже знали, що мене зцілив Господь. Наші двері не зачинялися. Дехто побоювався, що це тимчасове полегшення, але я була впевнена, що коли Господь щось робить, то це назавжди.

Коли товаришка коменданта нашого гуртожитку назвала мене «жінкою 2005 року», на моїх очах з'явилися слези. Я відповіла: «Ні, я звичайна жінка, а вся слава належить Господу».

Бог зцілив мене 19 січня, а 24-го мені потрібно було йти на консилиум, щоб отримати групу інвалідності. Лікарі були надзвичайно вражені, перепитували, куди я зверталася і що робила. Я відповіла, що в церкві за мене молилися і Бог мене зцілив. Вони дивилися то на знімки, то в карточку, то на мене. І дивувалися, мовляв, інші за соломинку хапаються, щоб отримати групу, а я добровільно відмовляюся від неї. Та ще і заявляю, що мене Бог зцілив. У медичній карточці записали висновок консилиуму: «Повне одужання». І закрили лікарняний листок зі словами: «Так, якесь надприродна сила є». Отож мені треба було виходити на роботу.

Спочатку мене не хотіли допускати до роботи, бо це була тяжка робота, але я наполягала, що цілком здорова і почуваюся прекрасно, тому що мене Бог зцілив.

Одного дня ми з чоловіком вирішили відвідати брата з церкви, який лежав в травматології, де ще не так давно лежала я. І вирішили зайти до завідувачого, який

мене лікував. Лікар сидів і щось дивився у своєму комп'ютері. Коли ми назвали своє прізвище, він підвівся, придивився до мене і сказав, що то неможливо, щоб я сама так добре ходила. Я відповіла, що мене Бог зцілив. Він попросив мене показати, як я хожу, і повторив, що це неможливо. «Коли ви були нашим пацієнтом, ми вам всього не розповідали, але тепер можемо сказати. Стояло питання життя і смерті, і ми робили вам операцію забороненим в медицині методом, тому що не знали, як скласти ваш розколотий таз. Ми витягли з вас цілий лоток кісток». І лікар визнав, що це була дія Божя.

А 6 лютого сталася ще одна визначна подія – мій чоловік віддав своє серце на служіння Господу.

Коли мене виписували з лікарні, то попередили, що мені не можна вагітніти, бо я не виношу дитину. Але Господь продовжував Свою роботу в моєму житті. Я завагітніла. І на восьмому місяці вагітності в мене відкрилася кровотеча. Вже і до цього лікарі наполягали, аби я лягала в лікарню і готувалася до кесаревого розтину, бо сама народити не зможу. Але я довіряла Господу. Тому подзвонила до чоловіка на роботу, він прибіг, і ми разом схиляли коліна. Ми молилися: «Господи, якщо Ти дав нам цю дитину, Ти можеш її зберегти». За якийсь час кровотеча припинилася, і рівно через місяць я народила нормальну, здорову дівчинку вагою 3700.

Минуло півроку, і Господь дав нам ще одну дитинку. За дев'ять місяців я народила нашу шосту дитину – також дівчинку. І я славлю Господа, Який ніколи не запізнюється і все робить Свого часу.

У кожного з нас є свої печалі, великі і маленькі. Але не занепадайте духом, брати і сестри, вірте Господу, і Він Свого часу виїде вам назустріч, як вийшов мені.

Любов ШЛЯЖКО.
м. Пінськ, Білорусь.

Біллі Грем пояснив, навіщо каятися сьогодні, якщо Бог в будь-якому разі простить

Знаменитий євангеліст, радник американських президентів Біллі Грем відповів на запитання: «Чому я повинен повірити в Ісуса і відмовитися від свого способу життя зараз, якщо Бог простить мені в будь-яку мить, як тільки я попрошу Його про це? Чому б не покаятися безпосередньо перед смертю? Річ в тому, що мені подобається мій нинішній спосіб життя, і відмовлятися від нього я не хочу, хоча й хочу опинитися на небі після своєї смерті».

Відповідь Біллі Грема була вищепною. Ось що він сказав: «Не обманюйтеся: Боже прощення не є чимось таким, що можна прийняти як щось само собою зрозуміле. Боже прощення приходить тільки тоді, коли ми щиро каємося у своїх гріхах; покаєння — це жаль за вчинені гріхи і бажання якомога швидше позбутися їх, тому що Бог такі речі ненавидить».

А звідки вам знати, чи буде у вас взагалі можливість покаятися, повернутися до Ісуса? Смерть може застати людину несподівано, навіть тоді, коли вона молода і повна сил. Біблія попереджує нас про це: «Людина стала до пари подібна, її дні — як тінь проминуша!» (Пс. 144:4).

Ісус одного разу розповів про дуже успішного чоловіка, який вирішив, що решту своїх днів проживе в розкоші і неробстві. Але тієї ж ночі його життя підійшло до кінця, а він був не готовий до того, щоб зустрітися з Богом (прочитайте про це в Євангелії від Луки 12:16-21). Не дозволяйте подібному статися з вами!

Але є ще одна небезпека, до якої треба підійти дуже серйозно. І ось у чому вона полягає: чим більше ви ігноруйте Бога, тим твердішим стає ваше серце щодо Нього. На жаль, багато хто міркує так, як ви, а коли надходить їх час, вони вже нечують Божого голосу, що кличе їх прийти до Нього.

Не вірте в те, про що нашіптє вам сатана — що без Бога життя краще! Життя без Бога — не краще ні нині, ні у вічності. Натомість відкрийте своє серце для Христа і віднайдіть для себе справжню радість з Ісусом кожного дня».

CNL-NEWS

Формування основ християнської моралі сприятиме відродженню української нації – вважають учасники II Всеукраїнської міжконфесійної конференції

У Кам'янець-Подільському університеті імені Івана Огієнка 15-17 січня проходила II Всеукраїнська міжконфесійна християнська науково-практична конференція «Формування основ християнської моралі в процесі духовного відродження нації». Захід організував консультативно-дорадчий орган Кам'янець-Подільської міської ради – Духовна рада, до складу якої входять 13 християнських церков міста.

Фундаментальною цінністю в рамках обговорення всіх тем на конференції обрали слова з Євангелія: «Найперше майте щирі любов один до одного, бо любов покриває багато гріхів» (1 Петра 4:8).

«Ми – чи не єдине місто в Україні, яке почало но-

вий рік з обговорення важливих духовних і моральних цінностей», – сказав на урочистому відкритті міський голова Кам'янця-Подільського Анатолій Нестерук.

Секційні засідання мали три напрямки: «Людина – образ і подоба Бога», «Дефініції «воля» та «свобода» в духовному та суспільному розумінні», «Сім'я – інституція Бога». Загалом виступили 77 доповідачів.

Усі зійшлися на одному: духовна криза веде до інших криз, а відсутність релігійного виховання у сім'ї та школі призводить до трагедій.

«Ми лікуємо наслідки, а не причину поширення наркоманії та алкоголізму серед молоді, – сказав доктор філологічних наук, завідувач кафедри

слов'янської філології Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка Семен Абрамович.

Володимир Гранцев, кандидат фізико-математичних наук, старший науковий співробітник Інституту ядерних досліджень НАНУ, висловив припущення, що газова криза, яку ми нині спостерігаємо, виникла внаслідок духовної кризи.

У резолюції конференції зазначено, що «формування основ християнської моралі сприятиме відродженню української нації». Тому конференція доручила Духовній раді підготувати звернення до Міністерства освіти і науки з пропозицією збільшити години гуманітарного циклу, внести у навчальні

програми дошкільних закладів, ЗОШ та навчальних закладів I-IV рівнів дисципліну «християнська етика», ввести на рівні держави друкування підручників, зошитів і щоденників для загальноосвітньої школи із використанням біблійних цитат, проводити щорічну всеукраїнську науково-практичну конференцію для викладачів християнської етики.

Конференція також рекомендувала Духовній раді ширше висвітлювати духовну тематику у місцевих ЗМІ і запровадити рубрику «Новини з релігійного життя міста».

У конференції взяли участь медики, правоохоронці, богослови, педагоги, психологи, депутати міських та обласних рад, філософи, священнослужителі з різних міст України: Харкова, Дніпропетровська, Києва, Хмельницького, Чернівців, Рівного, Львова та Кам'янця-Подільського.

Минулорічна така конференція принесла позитивні зміни в життя міста. Зокрема, була створена Духовна рада, до якої увійшли представники майже всіх конфесій міста. З вересня минулого року у всіх школах міста викладається християнська етика для учнів 5 класів. Для перших-четвертих класів у Кам'янці-Подільському експериментально викладається предмет «Християнська етика в українській культурі». Протягом року проведено численні профілактичні заходи для молоді.

РІСУ.

Правда про святого Валентина

Часто в народній свідомості святі Церкви асоціюються з персонажами легенд і переказів. Узяти хоча б Іллю Муромця Печерного. Більшість росіян (та й українців теж) без жодного сумніву вважають його одним із билинних богатирів, зображених на відомій картині «Три богатирі». А, наприклад, у день мучениці Тетяни (Тетянин день) в дореволюційній Москві заборонялося затримувати підпільні студентів, а «забавлялися» вони цього дня «чудово». Однак свято Валентина перевершило всіх і вся.

З кожним роком воно набирає темпів, охоплюючи все більшу аудиторію. Це свято з католицького церковного календаря давно вже вийшло за церковну огорожу і перетворилося на суто світське. Гучний характер його ніяк не відповідає християнському розумінню святості. Свято, назване «днем закоханих», можна сміливо назвати «днем блуду». Яке відношення до нього має священномученик Валентин? Для з'ясування цього проведемо невелике історичне дослідження.

14 лютого Католицька Церква відзначає пам'ять двох святих — пресвітера Валентина Римлянина і Валентина, єпископа Тернійського. Обидва священномученики жили в III столітті в Італії, і обидва прийняли мученицьку смерть — їм відрубали голову. Тож який із двох Валентинів — покровитель закоханих?

Одні джерела віддають перевагу пресвітеру, інші — єпископу. Для віруючої людини найдостовірніше джерело інформації про святого — це його життя. Про пресвітера Валентина Римлянина, якого прославляє також і Православна Церква (пам'ять 19 липня) сказано, що його обезголовили за наказом імператора Клавдія після того, як він напернував у християнську віру імператорського радника Астерія. Жодного натяку на романтичну історію про любов тут немає.

Про Валентина, єпископа Тернійського, у католицькому мартиролозі сказано, що відомостей про святого збереглося небагато. Відомо лише, що він вилікував сина вельможі від якоїсь лютої хвороби, а потім був обезголовлений за поширення христової віри в місті Інтерамні (сучасна назва — Терні). Життя католицького святого єпископа Валентина Тернійського багато в чому нагадує життя православного святого Валентина, єпископа Інтерамського (пам'ять 12 серпня). Збігається також і час їх мученицької смерті.

Із життя священномученика Валентина Інтерамського відомо, що він був умілим лікарем і вилікував сина вченого поганина Кратона. Нещасного на ім'я Герімон хвороба скрутила так, що голова його зігнулася до рівня колін, і він ніяк не міг випрямитися. Причому вилікували Герімона не стільки лікарське мистецтво єпископа Валентина, скільки його полум'яні молитви. Після цього випадку увірували в Христа і сам Герімон, і його батько, і багато учнів, що навчалися в нього. Почувши про масове хрищення поган, градоначальник ув'язнив єпископа Валентина, а він і у в'язниці продовжував лікувати тих, що там страждали, і наvertати їх в християнську віру. За що й прийняв мученицьку смерть.

І, знову ж, ми не знаходимо тут жодних натяків на історію з красунею, яку, за

легендою, мученик Валентин вилікував від сліпоти і якій перед стратою написав любовне послання («валентинку»). Подій, що стали основою романтичного свята, у житті жодного з Валентинів не виявилось.

Історія свята сягає часу перших американських поселенців. Європейці, що покинули батьківщину, дбайливо оберігали легенди Старого світу. Однією з таких легенд і була історія римського патріція Валентина, таємного християнина, що жив в середині III століття, у період жорстоких гонів на християн. Валентин не тільки сам був християнином, але й слуг своїх напернував у християнську віру. Якось, під час таємного вінчання його служниці з римським воїном, охоронці затримали, як їм здалося, підозрілих людей, за винайомку самого Валентина з поваги до його сану. Усіх затриманих звинуватили в належності до забороненої секти і запроторили в місцеву тюрму.

Патріцій Валентин марно шукав можливості підтримати своїх слуг і зміцнити їх у вірі перед неминучою для них смертю, поки не зустрів дочку начальника тюрми — сліпу дівчину, над якою всі насміхалися через її недугу. Через неї він і вирішив переслати вісточки в темницю. Оскільки передавати письмове повідомлення було небезпечно, патріцію спала думка відправити в тюрму кожному із в'язнів усне послання і вирізане з паперу серденько, зафарбоване в червоний колір, як символ Божої любові, яка зміцнює віруючих у всіх бідах і стражданнях. Підбаворені в'язні приготували гідно зустріти приготувану їм смерть від диких звірів на арені цирку. Але несподівано в тюрму зайшов сам патріцій Валентин.

Він запропонував себе в обмін на свободу своїх слуг. Криваві сцени на аренах цирку, де голодні звірі кидалися на християн, стали вже для жителів Риму звичною розвагою. Але щоб на арені опи-

нився знатний патріцій — такого ще не було. Усіх християн відпустили, а Валентин, передавши червоне серденько сліпій дочці тюремника, зробив крок назустріч смерті. Дівчина, отримавши послання Божої любові, прозріла.

Ось така гарна історія. Важко сказати, яким чином її приписали священнослужителю на ім'я Валентин, але з Америки в Європу ця легенда повернулася в дещо іншій інтерпретації разом з галасливим святом, яке докотилося і до нашої країни. В американізованому варіанті Валентин перетворився на мандрівного монаха, який таємно вінчав закохани пари. Затриманий римською владою, в тюрмі він вилікував від сліпоти дочку тюремника і закохався в неї. Перед стратою монах послав предмету своєї любові листа у формі серденька («валентинку»), в якому захоплювався її вродою і молодістю.

Ось цей факт і викликає у християн подив. Як міг християнин, тим більше монах, перед обличчям мученицької смерті, коли Господь приготував йому місце в поселеннях праведних, розпалювати себе тілесною пристрастю?

Повертаючись до легенди про патріція Валентина, яку зберігали у своїх серцях американські вихідці з Європи і яку так осквернили їх нащадки, можна сказати, що істинне значення дня святого Валентина — це готовність віддати себе заради тих, кого любиш. Так 2000 років тому заради нашого спасіння приніс Себе в жертву Спаситель світу — Господь Ісус Христос.

Що ж стосується галасливого світського характеру дня пам'яті мученика Валентина з його вікторинами, шоу-програмами та іншою скверною, то за це всім нам варто попросити прощення — за осквернення пам'яті святого, що віддав своє життя за Христа і склав голову «за ради друга свого».

Валерій МЕЛЬНИКОВ.

Наша зброя

Ім'я Ісуса

Мр. 16:17: «А тих, хто ввірує, супроводити будуть ознаки такі: у Ім'я Моє демонів будуть вигонити, говоритимуть мовами новими».

Фил. 2:10: «... Щоб перед Ісусовим Ім'ям вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних».

Кров Ісуса

Об. 12:11: «І вони його перемогли кров'ю Агнця та словом свого засвідчення, і не полюбили життя свого навіть до смерті!».

Євр. 9:22: «І майже все за Законом кров'ю очищується, а без пролиття крові не має відпущення».

Еф. 1:7: «... Що маємо в Ньому відкуплення кров'ю Його, прощення провин, через багатство благодаті Його».

Кол. 1:13-14: «... Що визволив нас із влади темряви й переставив нас до Царства Свого улюбленого Сина, в Якім маємо відкуплення і прощення гріхів».

Божє Слово

Еф. 6:12-18: «Через це візьміть повну Божу зброю, щоб могли ви дати опір дня злого і, все виконавши, витримати. Отже, стійте, підперезавши стегна свої правдою, і зодягнувшись у броню праведності, і взувши ноги в готовність Євангелії миру.

А найбільш над усе візьміть щита віри, яким зможете погасити всі огненні стріли лукавого. Візьміть і шолома спасіння, і меч духовного, який є Слово Боже.

Усякою молитовною й благанням кожного часу моліться духом, а для того пильнуйте з повною витривалістю та молитовно за всіх святих».

Коли Ісус протистояв сатані, Він наголосив: «Написано: Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить із уст Божих» (Мт. 4:4).

Картання

Зах. 3:2: «І сказав Господь сатані: «Господь буде картати тебе, сатано, і буде картати тебе Господь, Який вибрав Собі Єрусалим! Чи ж він не головешка, що вціліла від огню?».

Духовні дари

1 Кор. 12:7-11: «І кожному дається виявлення Духа на користь. Одному бо Духом дається слово мудрости, а другому слово знання тим же Духом, а іншому віра тим же Духом, а іншому дари вздоровлення тим же Духом, а іншому роблення чуд, а іншому пророкування, а іншому розпізнавання духів, а тому різні мови, а іншому вияснення мов. А все оце чинить один і той Самий Дух, уділяючи кожному особі, як Він хоче».

Віра

Дії 3:16: «І через віру в Ім'я Його вздоровило Ім'я Його того, кого бачите й знаєте. І віра, що від Нього, принесла йому вздоровлення це перед вами всіма».

Еф. 6:16: «А найбільш над усе візьміть щита віри, яким зможете погасити всі огненні стріли лукавого».

Хвала

Пс. 8:3: «З уст дітей й немовлят учинив Ти хвалу ради Своїх ворогів, щоб знищити противника й месника».

Пс. 149: 6-9: «... Прославлення Бога — на їхніх устах, а меч обосічений — у їхніх руках, щоб чинити між племенами помсту, між народами — кари, щоб їхніх царів пов'язати кайданами, а їхніх вельмож — ланцюгами, щоб між ними чинити суд написаний! Він — величність для всіх богобійних! Алілуя!».

Словесні прокляття

Список слів, які негативно впливають на наше життя, можна продовжувати і продовжувати. Звісно, якщо ви промовили якісь із них, це ще не означає, що ви опинилися під прокляттям, але варто серйозно задуматися над тим, що ми вимовляємо і який насправді зміст закладено у, здавалось би, зовсім невинних словах. І навіть покаятися за деякі з них.

Ура — від тюркського «бий».
Гіп-гіп-ура — початкові букви римсько-го вигуку: «Єрусалим зруйнуємо».
Нічого собі — собі нічого.
Ау — був такий лісовий демон на ймення Ау.

Чур — дух предка.
Вилами на воді писано — на Русі були русалки — «вили», звертаючись до яких, можна було отримати відкриття.
Геній — дух видатної людини, якій поклонялися і після смерті.

Очманів — зійшов з розуму.
Обожнюю — тобто поклоняюся як богам.

Зачарував — зачаклував.
У гробу я бачив...

А ось вирази, які здатні викликати душевне або емоційне пригнічення:

Це зводить мене з розуму.
Це нестерпно.
Я більше так не можу.

Я ніколи не буду таким, як мій батько (мама), ніколи не буду так ставитися до сім'ї, дітей і не буду робити те, що роблять вони (закликання на

себе прокляття через осуд і клятву).

Хронічні, у тому числі й спадкові хвороби, можуть бути спричинені часто повторюваними висловами на візрєць:

«Я тремчу від думки про...»
«Мене нудить від цього, я цього більше не витримаю».

«Таке завжди відбувалося в моїй родині, очевидно, я буду наступним...»
«Я не хочу більше бачити (чути)...»

Безпліддя, тенденція до викиднів чи взаємопов'язані жіночі проблеми не можуть зникнути, якщо у вашому лексиконі (а значить, і в серці) прописалися наступні вислови:

«Я не думаю, що коли-небудь завагітнію».
«І що за прокляття, знову викидень...»
«Я знаю, що й цього разу втрачу дитину — як завжди!».

Зруйнування сім'ї чи сімейне відчуження неминучі, коли ви говорите:

«Мені наворожили, що чоловік мене покине».

«Я завжди знала, що мій чоловік знайде собі іншу».

«Ми завжди жили, як кішка з собакою».

Фінансові негаразди будуть постійними, коли ви постійно твердите:

«Мені ніколи не вдасться звести кінці з кінцями. І мій тато був таким самим».

«Я ненавиджу ці вгодовані пики, які завжди отримують те, чого хочуть. Мені таке ніколи не вдається».

Ви не перестанете бути людиною, з якою «завжди щось трапляється», коли

свої невдачі коментуєте висловами на візрєць:

«Таке може статися лише зі мною».
«Я знав, що це станеться».
«Я невдаха».

Історія самогубств чи неприродних ранніх смертей дуже ймовірна, коли ви не задумуючись кидаєте співрозмовнику:

«Тільки через мій труп».
«Який смисл у житті?»
«Я краще помру, ніж буду продовжувати це робити».

Усі ці та інші такого роду негативні висловлювання пропонують демонам взяти під контроль життя тих, хто їх вимовляє.

До речі, нецензурні слова, такі поширені сьогодні серед практично всіх вікових груп, — це не що інше, як прокляття дітородних органів (і того, що в них) і неповага до матері (ти стверджуєш, що мав інтимний зв'язок з чияюсь мамою), що теж тягне за собою серйозні наслідки. «Ну що б, здавалось, слова — слова та голос, більш нічого. А серце б'ється, ожива, як їх почує», — писав Тарас Шевченко. Це істина. Як істина і те, що від деяких слів серце, навіпаки, може перестати битися.

«Кажу вам, що за кожне слово пусте, яке скажуть люди, дадуть вони відповідь судного дня! Бо за слів своїх будеш виправданій і за слів своїх будеш засуджений», — сказав Ісус Христос.

Ще в Біблії читаємо: «Смерть та життя — у владі язика» (Пр. 18:21). А також: «Серце мудрого чинить розумними уста його» (Пр. 16:23).

Тож будемо людськи з мудрими серцями і розумними устами.

До 2016 року Біблію випустять в аудіоверсії на двох тисячах мов

До 2016 року появляться на світ тексти Святого Писання, які можна буде прослуховувати в аудіоверсії на двох тисячах мов, повідомив німецький сайт католицьких новин. Нині тексти Біблії можна прослухати на 333 мовах.

Перекладом і виданням біблійних текстів у версії «аудіо» займається американське місіонерське товариство Faith Comes by Hearing (FCBH, «Віра приходить через слухання»).

Назва і мета місіонерського товариства FCBH базуються на віршах із Послання святого апостола Павла до римлян: «... Віра від слухання, а слухання через Слово Христове» (Рим. 10:17). Продукція цього товариства, що випускається у вигляді дисків CD, розрахована на самперед на людей, які не пишуть і не читають на своїй рідній мові.

НХС.

Від комп'ютерних ігор можна стати одержимим

СВІДЧЕННЯ

Розповідати про це мені зовсім не хочеться — це дуже неприємно. Але я повинен говорити, тому що над багатьма молодими людьми нависла біда. Я, християнин з 10-літнім стажем, був президентом християнської місії на Уралі (мілістю Божою я досі очолюю цю організацію). Але разом з тим у моєму житті відбувалися жахливі речі.

Ще до увірвання я почав вивчати комп'ютерні технології і навіть закінчив з відзнакою інститут, отримавши диплом інженера-комп'ютерника. Гріх, який був у моєму серці, — це комп'ютерні ігри. Усе більше й більше часу я проводив за цими іграми. І так рік за роком. Я починав з дуже невинних речей і переконував себе, що це всього-на-всього лише ігри, нічого страшного.

Але ігри ставали все менш невинними. Сьогодні, аналізуючи технології та індустрію комп'ютерних ігор, я прийшов до висновку, що більша частина комп'ютерних ігор безпосередньо затягує гравців в окультийний світ і навіть веде до посвячення душі сатані. В усіх інших іграх повно насильства, крові і вбивств. Ворог дуже потужно використовує цю сферу нашої епохи для того, щоб принадувати сотні, тисячі, мільйони молодих людей.

Найчастіше я грав у гру, де персонаж (тобто я) — хлопчик-чарівник. Треба було проходити різні рівні за допомогою магії і ворожіння. Я був віруючим вже десять років і розумів, що це небезпечно, і все ж казав собі: та це лише гра, це нереальне життя.

Сьогодні окультизм з новою силою приваблює все нові й нові душі. Книжки і фільми Дж. Роулінг про Гаррі Поттера побили всі касові збори в усьому світі. Читати, переглядати продукцію такого роду — це значить ходити по лезу бритви, на самому краю провалля.

У своїй грі я захопився все далі й далі; віртуальний комп'ютерний світ притягував мене все сильніше й сильніше. Я був настільки захоплений, що вже не володів собою. Мені хотілося бачити казкові світи, які малює віртуальний комп'ютерний світ.

Знаю багатьох людей, які, одного разу спробувавши віртуальний світ, втратили

інтерес до реального, він став для них сірим і нецікавим. Вони втрачали цікавість до життя, ставали апатичними. Але очікували, коли поверталися до комп'ютера. Я бачив людей, які цілодобово проводили час біля моніторів. А комп'ютерний світ так же небезпечний, як наркотики, тому що він діє на підсвідомість, змінює розум молоді людини. У своїй грі на певному етапі я зустрівся з темною особистістю — дияволом. І знаєте, що він мені сказав: «Якщо ти хочеш пройти далі, ти повинен продати свою душу мені».

Якийсь час я вагався — приймати це рішення чи ні, поки одного разу натиском однієї-єдиної кнопки на комп'ютері я не продав свою душу сатані. Звичайно, у ту мить я заспокоював себе: «Це гра, нічого страшного, у реальному світі нічого не відбувається, я, як і раніше, служитель, президент християнської місії, один із старійшин церкви, десять років віруючий».

Але тієї ж миті я відчув, що в моїм серці знову утворилася та порожнечка, якої не було всі минулі 10 років. Бог залишив мене, і Дух Святий згас.

Якось, через тиждень після цих подій, я сидів на зібранні. Дивився на проповідника і говорив сам собі: «Яка нудьга! А ось вдома цікаві ігри, швидше б додому!».

Якщо вам проповідь Божого Слова раптом стане нудною, значить, ви втрачаєте страх Божий. Я його втратив. Багато речей робив, не боячись гніву Божого.

Людини, яка втягнена в залежність від комп'ютерних ігор, стає все важче визначити, де гра, а де — реальний світ. Поступово їй починає здаватися, що реальний світ — це теж велика гра, якою хтось керує. Частково це правда. Диявол грає багатьма душами, вміло маніпулюючи ними.

Не так давно у нас стався прикрий випадок. Група підлітків грала в комп'ютерну гру. На фінальному етапі, щоб закінчити гру, вони повинні були покінчити життя самогубством. І коли дійшли від екранів моніторів, не змогли вже відірзати віртуальний світ від реального і кинулися з багатоповерхівки додолу. А починалося все з простої гри. Я переконаний, що існує якась організація, яка з певною метою і призначенням створює ігри для затягування і посвячення душ сатані.

Коли я повертався після того зібрання додому, то купив останню у своєму житті гру, назва якої в перекладі озна-

чала «занападнені». Уже потім я зрозумів істинний смисл цієї гри. Колись у всесвіті існувала вища раса духовних істот, яка впала і тепер ув'язнена в темряві. Головною ідеєю гри було випустити цю вищу расу. Головна думка звучала так: чи справді це погана раса?

У цій грі я дійшов до певної межі і повинен був зупинитися, але диявольська машина була розкручена настільки сильно, що я не міг вже нічого зробити, мій розум був поневолений. В якусь мить один із героїв цієї гри підвівся і почав проголошувати заклинання на незнайомій мові. Було вже за північ, і коли він почав проголошувати ці заклинання, мороз пройшов по моєму тілу і від жаху я почав тремтіти. Я розумів, що можна ще зупинитися, але мені так хотілося довідатися, що буде далі. Пастка спрацювала. А далі було ось що: ворота безодні відчинилися, демони почали виходити. І вони не просто виходили, а входили в кожного присутнього персонажа. Один увійшов у мого персонажа. У ту ж мить я абсолютно ясно усвідомив, що гра перестала бути грою. Усередині все заклало, тіло моє було паралізоване. Зусиллям величезної волі я примусив себе поворухнутися і виключити комп'ютер.

Упродовж кількох тижнів я не міг ні їсти, ні спати, усі природні бажання і потреби були зруйновані. Як тільки я намагався заснути, мене навідували такі страхи, що я зривався в холодному поті і кричав. Живучи на землі, я вже був наче в пеклі. Найжахливішим було те, що я відчував нестерпні докори. Ніщо навколо не змінилося: ніхто не позбавив мене служіння, друзі від мене не відвернулися, але сталося найжахливіше — у моєму житті не стало Бога. Я чув, як сотні тисяч голосів кричали: «Тепер ти наш і підеш з нами в пекло!».

Коли Бог забрав Свою охорону, я усвідомив, що грав у церкву, грав у віру. Я кричав у небо, плакав, слізно благаючи визволення, але небо було зачине. Жодної відповіді, абсолютно глуха стіна. Я стільки постив, як не постив за всі десять років до цього. Але нічого не було, Бог не відповідав. Через три тижні я опинився на межі смерті. Я був повністю виснажений, нервова система була зруйнована, серце сильно боліло,

не витримуючи постійних стресових навантажень. Я їздив до всіх мужів Божих, які були в нашому регіоні, усі молилися за мене — жодного результату.

Не треба обманюватися, що муж Божий помолиться — і прийде благословення. Якщо у твоїх стосунках з Богом немає ладу, благословення не прийде. Найстрашнішим було те, що я хотів покаятися, але не міг. Так, я плакав, але це були сльози болю і жахливих душевних мук. Душа настільки страждала, що часом я неприємно м'яв. У ті дні я усвідомив, що покаяння — це не стільки наше з вами рішення, як милість Божа, Божий дар. Я хотів покаятися, але не міг. Сьогодні я запевняю вас, що це велика омана, — якщо ти десь у закутках свого дому дозволяєш гріховним речам входити у твоє життя і думаєш, що прийдеш на зібрання і легко покаєшся.

І ось одного дня я схилився на коліна і промовив: «Боже, можливо, Ти мене чуєш. Допоможи моєму невірству. Якщо Ти все ще любиш мене, то вияви хоч трошки Свого милосердя і ласки».

Промінь світла злинув на мене. Я почав плакати і плакав багато годин — це були сльози каяття. Але демони з новою силою почали кричати мені: «Ні, не вір цьому. Такі речі не прощаються. Ти продав свою душу, тепер ти наш!».

Вранці я поїхав в дім молитви і вийшов перед церквою. На мене дивилися 500-600 людей. Я розповідав про все, що пережив, плакав, і мені не було соромно. Я каявся перед ними — і знову захотів жити.

Я молився: «Боже, я починаю вірити, що Ти мені простиш, але віра моя ще така слабка. Я зазнав повного краху у вірі, але якщо Ти мене любиш, то підтверди Свою любов».

Тієї ночі мені приснилося, що я опи-

нився в пекельних місцях землі. Я не знаю, було це пекло чи ні, але це було глибоко під землею. Там абсолютно не було світла, тільки суцільна темрява, але можна було бачити. У камери, як у тюрмі, я побачив багатьох людей. Те місце викликало жах. І я побачив там пекаря, який випікав білий хліб. Я розумів, що абсолютно білий хліб — це істина, незіпсоване Слово Боже. І знав, що коли віруючий споживе цю істину, вона зробить його вільним: «І пізнаєте правду, — а правда вас вільними зробить!».

І раптом я побачив, що за спиною цього пекаря вміло ховався диявол. Як тільки булочка виходила з рук пекаря, він тут же проклинав її, і булочка черствіла. Я вирішив, що буду боротися з дияволом, і ліг на земляну підлогу, закриваючи собою хліб, щоб диявол не міг його проклясти. Але раптом він почав реготати. Він сміявся демонічним сміхом і казав: «Ти думаєш, що переміг? А пам'ятаєш наш з тобою контракт?».

Значить, те, що я продав душу, — це не гра, це реальність. Я усвідомлював, що нічого не можу заперечити і зі мною можна робити абсолютно все. Він почав читати: «Ти, такий-то, тоді-то, за таких обставин того й того дня продав свою душу мені». «Отже, — він глянув на мене так зневажливо, що я відчув, як провалююся все нижче і нижче. — Ти навечно належиш... Богові».

Він затрясся і поблід. Він знову й знову перечитував контракт. Я зрозумів, що Бог кров'ю Сина Свого навіть в диявольському контракті здатний виправити наш з вами присуд. Я так радів, як ніколи в житті. Диявол заскреготав зубами і зник. А я побачив величезне сяюче світло Боже. І розумів, що моя душа знову навечно належить Богові.

Найприємніше в усій цій історії те, що я пізнав, що таке незаслужена милість Божа. Я не міг навести жодного факту, що я добрий і заслуговую на Боже прощення і Його любов. Але Бог простив мені — незаслужено простив. Слава Йому навіки!

Анатолій СРМОХІН.
Інженер-комп'ютерник.
prochurch.info

Позитивна позиція

Відомий Зигмунд Фрейд з 28-річного віку намагався позбутися душевних мук за допомогою кокаїну і вважав, що почуття щастя важко зазнати і що постійне відчуття «нещасності» — доля більшості людей. Він писав: «Що доброго для нас в довгому житті, якщо воно важке і позбавлене радості і якщо в ньому так багато нещастя. Ми можемо лише вітати смерть як визволительку».

Дивно, що апостол Павло, який також був не проти позбутися труднощів життя, писав: «Завжди радійте!» (1 Сол. 5:16). Як можна радіти, якщо життя приносить лише прикрощі?

Один пастор був присутній на семінарах для жінок, які вела його дружина. Коли його дружину запитали: «Чи Джон дає вам щастя?», пастор, знаючи, що він уважний і любить свою дружину, і з великим задоволенням чекав відповіді.

— Чи дає Джон мені щастя? — задумалась дружина. — Ні, не дає.

Чоловік оглянувся в пошуках найближчого виходу.

Протягом перших двох-трьох років, — продовжувала дружина, — я думала, що завдання Джона — зробити мене щасливою. Але він не виконав його. Він дуже, дуже добрий чоловік! Але ніхто не може зробити людину щасливою. Бути щасливою — моє завдання і мій вибір.

Це трапилося в Південно-Західній Азії у XIV столітті. Армія азіяського завойовника Тамерлана (нащадка Чінгізхана) була в центрі розгромлена. Сам Тамерлан заховався в покинутих яслях, тоді як ворожі полки нищили околицями. Лежачи там, пригніче-

ний Тамерлан дивився на мурашку, яка намагалася тягнути зернину, що розмірами перевищувала саму мурашку, прямою стіною. Хан нарахував 69 невдалих спроб. 69 разів мурашка падала на землю. А на 70-й раз вона витягла зернину на верхній виступ стіни. Тамерлан з криком скочив на ноги! Він теж переможе! Так і трапилося — він реорганізував свої полки і змусив ворога втікати.

Людям здається, що їх життєва позиція склалася раз і назавжди. Вони вважають, що повинні бути нещасливими через маленький зріст, відсутність освіти, спадкову хворобу або вороже налаштованих людей, але песимізм — це тільки звичка.

Психолог Віктор Франкл зумів пережити нацистський табір завдяки своєму оптимізму. Він говорить, що в цьому — свобода людини. За будь-яких обставин людина може вибрати свою позицію. Щоденна звичка помічати лише погане в житті, у людях і собі готує нас до провалу. Натомість позитивний настрій веде до успіху.

Джон Максвелл, успішний пастор і бізнесмен, вбачає в оптимізмі секрет вдалого життя. У 1964 році, коли йому було 17, його тренер по баскетболу вирішив зробити його капітаном команди, хоча в команді був гравець кращий за Джона! Тренер пояснює, що в Джона позитивна життєва позиція, і хоча він грає гірше, його оптимізм запалює всю команду і веде до перемоги.

Після цього він одержав титул «Громадянин місяця», знову-таки, лише завдяки тому, що вчителем подобалася його позиція радості. Цей позитивний настрій допомагав досягнути успіху у всьому — створити велику церкву і вивести після важкого серцевого нападу. «Найвеличніше відкриття мого покоління полягає в тому, що люди можуть змінювати своє життя, змінюючи свою установку», — писав психолог Вільям Джеймс.

Оптимістичне налаштування допомагає підвищити можливості. Пошук позитивного в кожній ситуації допомагає побачити сприятливі можливості, які, в іншому разі, так легко упустити. Песимісти ж, зазвичай, одержують тільки те, чого очікують. Тому будьте оптимістами. Звісно, успіху можна досягти навіть будучи песимістом, як-от З. Фрейд. Але кому потрібен такий успіх?

Позитивний життєвий настрій не береться сам собою. Над ним треба працювати щоденно.

Насамперед, поважайте людей. Неможливо ненавидіти людей і при цьому бути оптимістом. Ваше шанобливе поведіння з людьми спонукає їх добре ставитися до вас. І навпаки, негативне ставлення до життя і до людей повертається бумерангом. Це закон магнетизму: подібне притягує подібне. Зробіть своєю звичкою включати в кожну розмову з іншими людьми яке-небудь позитивне зауваження. Це починається з найближчих людей. Якщо дружина виглядає чудово

(що буває часто), обов'язково скажіть їй про це. Кожного разу, як ви бачите своїх дітей, говоріть їм компліменти. Стайте тим, хто поруч, найвищу оцінку.

По-друге, будьте вдячними. З усіх добрих вчинків вдячність, схоже, займає одне з останніх місць. Коли ми навчимося дякувати, ми навчимося концентрувати увагу не на поганому, а на тому доброму, що є в нашому житті. Підтримуючи в собі стан вдячності Богу і людям, ми допомагаємо виробити позитивне ставлення до життя.

І нарешті — наша життєва позиція впливає на всіх, хто поруч.

Хтось сказав, що в будь-якій організації є два типи людей: «забруднювачі» і «чистильники». «Забруднювачі» схожі на димарі, які весь час викидають чорні клуби диму. Вони ненавидять чисте небо і, як би добре не склалися справи, обов'язково знайдуть спосіб все забруднити. У них завжди все погано і всі помиляються.

Коли ви проводите час з іншими людьми, вони після цього почуваються краще чи гірше? Ви передаєте їм позитив, чи вони йдуть від вас похмурими і незадоволеними? Спостерігайте, як люди реагують на вас, і ви дізнаєтесь, що ви за людина.

Ми часто намагаємось переробити близьких. Але спонукувати людей змінитися — марна справа. Особи, подібні до Христа, ведуть людей за собою, служачи їм своїм власним прикладом.

Завжди радійте — означає радіти сьогодні. Сьогодні за все дякуйте. Сьогодні заряджайте своїм оптимізмом людей. Не втрачаймо цей день. Оптимістичне ставлення до всіх подій теперішнього приведе нас до успіху.

Чому Бог допускає звірства? Чому Бог не зробить так, щоб не було війни? Ці запитання буквально висіли в повітрі під час двох світових війн. Тепер, коли у світі знову згущуються зловісні хмари, запитання на взірць: чому Бог допускає війни, що день прийдешній нам готує і чим все це закінчиться стають головною проблемою нашого часу. Усе інше відходить на задній план.

Відповідь 8

Деякі читачі будуть здивовані, коли дізнаються, що Біблія не містить жодної Божої обітниці, в якій би говорилося, що Бог не допустить війни. Навпаки, Бог говорить про неминучі війни, землетруси і біди, що грядуть на увесь всесвіт. Кажучи про останній етап людської історії, Христос попереджує всіх віруючих: «Ви ж про війни почуєте і про воєнні чутки — глядіть, не лякайтесь, бо «статись належить тому» (Мт. 24:6). Війна має доісторичний початок, і в неї буде пост-історичний кінець. Її не можна знищити голосними резолюціями і урочистими деклараціями, як не можна очікувати, щоб народи, керовані людьми, які не знають Бога, вирішили свої проблеми мирним шляхом.

Настане час, коли війн не буде, але він настане тільки за царювання Христа, коли народи і племена «мечі свої перекують... на лемеші, а списи свої — на серпи. Не підійме меча народ проти народу, і більше не будуть навчатись війни!» (Іс. 2:4).

Абсурдним здається пророцтво про «перекування мечів», коли його пов'язують з переговорами про загальне роззброєння.

«А війська небесні, зодягнені в білий та чистий вісон, їхали вслід за Ним на білих конях... на шаті й на стегнах Своїх написане ймення: «Цар над царями, і Господь над панами» — таким «Вождем воїнства Господнього» представлений Христос в Об'явленні Івана Богослова (19:14, 16). Але тут же ми з подивом читаємо, що сатана, що програв так багато битв, продовжує війну: «І я побачив звірину, і земних царів, і війська їхні, зібрані, щоб учинити війну з Тим, Хто сидить на коні, та з військом Його» (Об. 19:19). Після всіх страшних кар Божих, що звалилися на людство під час «великої скорботи», сатана, як ми бачимо тут, не має недостачі у «воїнах» і «царях», що сліпо виконують його волю. Вірити в те, що народи коли-небудь побачать згубність війни, прийдуть до загального роззброєння і ніколи вже не будуть воювати — значить не знати Святого Писання і зовсім не зважати на його пророцтва.

Відповідь 9

Війна — тільки одне з багатьох нещастя, які породила людська грішність. Це тільки одна з виразок того багатолікого і різношерстного гріха, який увійшов у світ і відтоді повновладно панує над безбожним людством. Війна — найжахливіший колективний злочин, а де гріх і злочин — там «безлад і всяка зла річ».

Гріх приводить людину до всюдозволеності, злиднів, захворювань, вбивства, кари, ганьби, смерті і вічної загибелі. Найкращі представники людства визнавали згубну реальність гріха і звільнення від нього вважали своїм життєвим завданням.

Можна з впевненістю сказати, що жодна світова проблема не вимагала від людства такої затрати часу, матеріальних засобів, розумової і вольової енергії, як проблема гріха. Подумайте лише про гріхи покоління атомного віку: розбещене дитинство, розпусну молодість, грішний зрілий вік і безсоромну старість! Злочинців у тюрмах більше, ніж студентів в університетах. І злочинність зростає з кожним днем. Гріх все більше й більше розгоряється, і жодна людина не може його погасити. Гріх — найжа-

Чому Бог допускає війни?

«Тому зробив ти нерозумно, бо відтепер будуть у тебе війни!» (2 Хр. 16:9)

лівіший гнобитель людства, і «нема ні в кім іншим спасіння. Бо під небом нема іншого Ймення, даного людям, що ним би спаслися ми мали» (Дії 4:12). Ймення це — Ісус Христос, наш Господь.

Поки людина не навернеться до Христа, вона буде любити гріх, шукати його, насолоджуватись ним, виправдовувати і приховувати його. Доти, поки людина не спасенна, вона буде ворогувати, вбивати і воювати.

Відповідь 10

Ми готові забути, що Бог попередив людину про небезпеку, яка загрожуватиме їй через непослух: «Але з дерева знання добра й зла — не їж від нього, бо в день їди твоєї від нього ти напевне помреш» (1 М. 2:17). Бог відкрив людині, що, вбравши дорогу гріха, вона повинна буде неодмінно прийти і до останньої стадії цієї дороги. У світі духовному так само, як і у світі фізичному, панує неблаганний закон покарання — закон сіяння і жнив. «Не обманюйтеся — Бог осміяний бути не може. Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне! Бо хто сіє для власного тіла свого, той від тіла тління пожне. А хто сіє для духа, той від духа пожне життя вічне» (Гал. 6:7-8). Так говорить незмінне Слово Боже, і тільки божевільний здатний засумніватися в правдивості Божих тверджень.

Усім нам відомо, наскільки жахливі результати деяких посівів. Згадайте жнива хоч би деяких релігійних збочень, аморальних теорій, класову, расову, партійну і загальнолюдську ворожнечу, результати безбожного керівництва державою — і ви матимете уяву про доленосні наслідки посівів. Багато політичних лже теорій і релігійних лжевчень воістину «сіяли вітер і пожинали бурю» (Ос. 8). Війна — плід одного з таких безглузких посівів. «Нерозумні страждали за грішну дорогу свою» (Пс. 107:17). Відкинувши Божий закон, беззаконники завжди пожинали плоди свого свавілля. Якщо люди, вирішуючи свої суперечки, обходяться без Бога, то чи можна звинувачувати Бога у звірствах, що чиняться на землі, покладати на Бога відповідальність за криваві війни і пов'язані з ними жахи, біди і страждання?

Відповідь 11

Людина — вільна, розумна істота. Вона сама, і ніхто інший, відповідальна за свої вчинки. Людина знає, що вбивство — важкий гріх, бо заповідь «не вбий» стосується всіх видів вбивства: особистого, групового і масового. Людина знає це і все ж намагається виправдатися. Але Господь сказав: «Бо всі, хто візьме меча, від меча і загинуть». Чи винен Бог, що ми цю заповідь порушуємо?

Допустимо, що хтось із наших знайомих цілком свідомо взявся голою

рукою за розпечене залізо чи випив склянку сірчаної кислоти. Чи станемо ми морочити собі голову в пошуку відповіді на питання: чому Бог зробив вогонь і допускає опіки? Або чому Бог створив небезпечні речовини, смертельні хімічні сполуки? Властивості сірчаної кислоти всім відомі. А якщо ми свідомо, всупереч здоровому глузду, позбавляємо себе життя, то хто інший, окрім нас, несе відповідальність за наше божевілья? Допустимо, що кілька людей йдуть дорогою і раптом помічають, що загорівся будинок. Схопивши відра з водою, які стоять неподалік, вони кидаються гасити пожежу. Підбігши до палаючого будинку, хтось з них помічає, що відра наповнені не водою, а гасом. Що йому залишається робити, як не попередити про небезпеку інших і віднести відра з гасом якнайдалі від вогню? Чи не так повинні робити й ми, що «ходимо у світлі Господньому»?

Сучасна війна подібна до світової пожежі. Якщо дим загориться, чи повинні ми гасити його гасом? Чи не є нашим прямим обов'язком вказати на те, що Христ сильніший за меча і що перемагає той, хто відмовляється від звірячої розправи? Господи! Чи не вдарити нам мечем? Ні! Краще бути жертвою, ніж катом.

«Не будь переможений злом, а перемагай зло добром». Такий шлях Христів! Така перемога Гетсиманії і Голготи. Такою перемогою повинна бути наша перемога і перемога Церкви Христової. Для віруючої людини смерть — не кінець. За смертю йде триумфальне воскресіння із мертвих.

Яка користь, коли ви весь світ здобудете, а душі свої зашкодите? Який викуп дасте ви за душу свою? Настане безмежна, безкінечна вічність: де будеш у вічності ти? Навіщо і кому потрібні будуть захоплені території і нагробовані багатства?

Відповідь 12

Бог допускає війни як справедливую кару за наше беззаконне життя. Людина може все забути, але одного вона не має права забувати — те, що ні один гріх, вчинений людиною, не може залишитися безкарним. Слова Самого Бога: «Кара за гріх — смерть» стосуються однаково гріхів найтяжчих і гріхів найменших. Людина знає про це і все ж грішить! Вона прагне гріха, всією душею горнеться до нього, насолоджується ним.

Людина любить грішити, але не любить відповідати за гріх, вона боїться розплати, законної кари за зроблений гріх.

Якби людина насмілилася задати Богові запитання, чому Він допускає війни, Бог міг би запитати у відповідь: а чому ти допускаєш гріх? Там, де нема гріха, не буде і кари за гріх, а якщо гріх допущений, кари не unikнути.

Злочин і кара — нерозривні. Єдиний

шлях unikнути кари — покаятися перед Богом і одержати від Нього прощення. Бо так говорить Господь: «Умийтесь, очистіть себе! Відкиньте зло ваших учинків із-перед очей Моїх, перестаньте чинити лихе! Навчіться чинити добро, правосуддя жадайте, карайте грабіжника, дайте суд сироті, за вдову заступайтесь! Прийдіть і будемо правуватися, — говорить Господь: коли ваші гріхи будуть як кармазин, — стануть білі, мов сніг; якщо будуть червоні, немов багрянця, — то стануть мов вовна вони! Як захочете ви та послухаетесь, то будете добра землі споживати. А коли ви відмовитесь й неслухняними будете, — меч пожере вас, бо уста Господні сказали оце!» (Іс. 1:16-20).

Відповідь 13

Ми не віддаємо собі звіту, за яким, власне, правом можемо розраховувати на блага мирного «довоєнного» життя. Святе Писання велить людям віруючим молитися про мир і вимагає від них відповідного способу життя. Ось що пише апостол Павло до віруючих: «Отже, перш над усе я благодаю чинити молитви, благання, прохання, подяки за всіх людей, за царів та за всіх, хто при владі, щоб могли ми провадити тихе й мирне життя в усякій поборності та чистості. Бо це добре й приємне Спасителеві нашому Богові» (1 Тим. 2:1-3). У цих віршах вказані дві основні, на яких може і повинна ґрунтуватися наша молитва до Бога про дарування нам спокійного життя: побожність та чистота. Чистотою ми повинні уподібнюватися Богові у своїй християнській поведінці: «Будьте святі, бо Він святий». Побожністю ми повинні уподібнюватися Христу в християнському служінні ближнім і в спасінні тих, що гинуть, бо: «Як хто служить Мені, хай іде той за Мною» і «Як Отець послав Мене, і Я вас посилаю». Чи зрозумілі ці вимоги?

Першоапостольські громади у мирний період часу, який відпустив їм Бог, були в спокої, «будуючись і ходячи в страсі Господньому, і сповнялися втіхою Духа Святого» (Дії 9:31). Запитуємо самих себе: якщо Бог посилає нам «спокійне життя» для того, щоб ми проводили його в «побожності та чистості», «навчаючись», «ходячи в страсі Господньому», «примножуючись кількістю», то чи проводимо ми його відповідним чином? Чи користуємося ми посланими Богом «часами мирними» для Божих цілей? Думаю, небагато з нас можуть відповісти на це запитання твердо.

Більшість так званих віруючих у мирний час думають про те, як «долучити доми до дому, а поле до поля приточити», безсоромно приховуючи в банку Божу десятину, неохоче жертвуючи на милосердя серед власного народу, а про служіння благовісту в інших країнах не

бажають і чути. Ще гірше поведуться люди, які заперечують існування Бога.

Але ось спалахує війна, і люди відразу починають обурюватися Богом і війською, яку «Бог допустив», хоча в мирний час вони чинили свої діла без Бога. Більше того, багато з них свідомо ухилялися від проповіді Євангелія і «не бажали знати доріг Його». «Довоєнний час» проводили вони в злочинному егоїзмі, у низьких тілесних насолодах, «жили в злості та в заздрощах, бридкими були, ненавиділи один одного» (Тит. 3:3). І ось ці замасковані безбожники, згадуючи про Бога, заговорили про те, що Він повинен і чого не повинен допускати. Ховаючись від ворожих куль або годинами висиджуючи в сховищах під час повітряних нальотів, вони вирішили, що на Всевишньому лежить обов'язок охорони їхнього «спокійного» життя.

Чому Бог допустив цю війну, запитували ці люди і, мабуть, без жодного збентеження могли б додати: у мирний час так приємно було йти широкою дорогою, безтурботно занурюючись у вир гріха. Але все тепер змінилось на гірше. І все це Бог «допустив»! Який же після цього Він «Бог любові і всякого милосердя»?

На підтвердження своєї «правоти» ці люди починають глибоко співчувати численним жертвам війни, кажучи: «Подумайте тільки, як багато загублено життів ні в чому не винних людей — жінок, старших людей, дітей!».

Але де ці «невинні»? Хто ці «праведники»? Святе Писання не знає таких «невинних і праведних». Навпаки, воно вчить нас, що серед людей, які населяють землю, «нема праведного ані одного; нема, хто розумів би; немає, хто Бога шукав би, — усі повідступали, разом стали непотрібні, нема добросовісця, нема ні одного!» (Рим. 3:11-12). «Що таке чоловік, щоб виправданим бути, і щоб був справедливим від жінки народжений?» (Йов. 15:14). «Отож я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя» (Пс. 51:7). Де ж тут оті «праведники»? Ми всі до одного завинили. Кожен з нас у великому боргу перед Богом. Наша вина вимагає загального покарання. Даремно ніхто не страждає.

Окрім наших гріхів і беззаконня, ми несемо наслідки гріхів своїх предків. Наслідки гріхів, які ми робимо нині, відобразяться на наших нащадках, «знайдуть нас в наших дітях». Такі не-благанні закони спадковості.

Усім, хто звинувачує Бога в жорстокому ставленні до «невинних» і в несправедливому — до «праведників», ми повинні рішуче відповісти: не турбуйтеся за праведників і не обурюйтеся стражданнями невинних, а, за порадою невинно постраждалого Христа, «за собою ридайте й за дітьми своїми!» (Лк. 23:28).

Люди праведні і невинні, якими вони насправді можуть стати тільки по благодаті Божій, не бояться жодних тимчасових страждань і ніколи не лякаються фізичної смерті. Вони знають заповіді Христа: «Страждання зазнаєте в світі — але будьте відважні: Я світ переміг!» (Ів. 16:33); «Але коли з мукою терпите за добрі вчинки, то це вгодне Богові! Бо на це ви покликані. Бо й Христос постраждав за нас і залишив нам приклад, щоб пішли ми слідами Його» (1 Петр. 2:20-21); «І не лякайтесь тих, хто тіло вбиває, а душі вбити не може» (Мт. 10:28).

Смерть тілесну вони розглядають не як втрату, а як «надбання» (Фил. 1:21). Віруючі люди знають, що їм «вчинено... добродійство — не тільки вірувати в Нього, але і страждати за Нього» (Фил. 1:29) і «страждання теперішнього часу нічого не варті супроти тієї слави, що має з'явитися в нас» (Рим. 8:18). Вони знають, що, пройшовши через страждання, ще більше очищуються. Чи можна при всьому цьому звинувачувати Бога за страждання, послані «невинному праведнику», коли сам праведник переконаний в тому, що «все сприяє на добро» і що кінець його земної дороги завершиться «невимовною радістю»?

Далі буде.

Початок у №12 (119) за 2008 р., 1 (120) за 2009 р.

Тема взаємин поколінь, мабуть, ніколи не застаріє. Особливість цих стосунків у тому, що, з одного боку, вони містять в собі спадкоємність, а з другого — потенційну конфліктність. У будь-якому суспільстві, як і в будь-якій сім'ї, у певний момент раптом виявляється, що багато речей по-різному сприймають і оцінюють різні покоління.

Зв'язок поколінь

Основний конфлікт зводиться до наступного. Покоління дітей сприймається як покоління романтиків, якому тією чи іншою мірою властиве бажання перевернути весь світ. Йому традиційно приписують невміння тверезо дивитися на речі і схильність надто довірятися своїм почуттям. На противагу цьому, покоління батьків вважається поколінням прагматиків, яке тверезіше ставиться до життя, не схильне довіряти почуттям і надає перевагу тверезому розрахунку, а не емоційній оцінці. Це покоління ставиться до реформ з певним скептицизмом.

Але таке узагальнення багато в чому виявляється правильним тільки в тому разі, якщо ми оперуємо категорією великих цифр. Безумовно, досвід накладає певний відбиток на людину. У чомусь ми стаємо мудрішими, але щось при цьому втрачаємо. Причому втрачаємо саме те, що втрачати нам зовсім не хотілось би. Досвід тут стає одночасно і позитивним, і негативним фактором. Стаючи дорослішими, ми все менше схильні втягуватися в різного роду авантюри, ми вчимося прогнозувати результат того чи іншого починання, перш ніж це робити. Однак інколи, набуваючи цей «багаж», ми залишаємо за спиною щось дуже важливе, те, без чого життя стає прісним і нудним. Можливі помилки лякають нас настільки, що, не будучи впевненими на сто відсотків у позитивному наслідку справи, ми волеюємо взагалі не починати нічого — на всякий випадок.

Інколи з роками ми перестаємо не тільки мріяти, а й помічати навколо себе живий світ, оскільки для нас вже нема нічого нового під сонцем. Нам вже не такі цікаві інші люди: ледь пізнавши людину, ми відразу «призначаємо» нового знайомого в одну з типових груп, на які умовно розділили все людство у своїй свідомості.

Вміння радіти новому дню, дивуватись і захоплюватись красою першого снігу, веселці, перекинуті над звислою дорогою, — це дар, який так легко втратити з роками. У відомого барда Олександра Городницького є пісня «Острів Гваделупа» з такими чудовими рядками:

**Хоч голова з роками лисувата.
Хоч сумно, що вже важко закохатись.
Не страшно втратити уміння дивуватись,
Страшніше втратити уміння дивуватись.**

Однак усі ці вікові поділи справедливі, якщо говорити про великі цифри і загальні тенденції. Але світ тим і прекрасний, що він не вкладається в придумані нами правила і рамки. Це твердження справедливе і щодо окремих людей, і щодо окремих періодів історії.

Візьмімо, наприклад, сьогодення, коли знову перевернута звична схема конфлікту батьків і дітей. Стали батьками ті, хто добре

пам'ятає наївно-романтичні часи перебудови зі стихійними мітингами і з'їздами, за якими в очікуванні якихось прекрасних подій слідували із завмиранням серця. А їх діти сьогодні відрізняються від них значно прагматичнішим складом мислення. Виявляються ці риси і у виборі друзів, професій і в багатьох інших життєвих сферах і ситуаціях.

Зв'язок поколінь має ще одну цікаву особливість. Ролі тут часто виявляються досить умовними. Здавалось би, ще вчора людина відносила себе до покоління дітей, а сьогодні відчуває себе вже батьком. Залежно від обставин і оточення, сприймаєш сам себе то батьком, то сином.

Я сьогодні більше підходжу під роль батька, тому хотів би звернутися, найперше, до них, тобто до нас. Ми зовсім не обов'язково мудріші чи розумніші за тих, кого вважаємо поколінням, що йде за нами. Але, в той же час, у нас є те, чого немає в них. Я кажу про досвід. Він здатний нам добре прислужитися, як і зіграти з нами поганий жарт. І це накладає на нас особливу відповідальність.

У Біблії можна знайти настанови, адресовані різним групам людей: жінкам і чоловікам, начальникам і підлеглим, синам і батькам. І зокрема, батьків автори Святого Писання закликають не дратувати дітей (див. Еф. 6:4; Кол. 3:21).

Дратувати чи провокувати можна по-різному. Можна багато нарікати на те, що раніше часи були кращими, люди чистішими, церкви святішими, а про молодість і говорити нічого. Інколи нам здається, що такого роду нарікання є ознакою нашої мудрості, яку ми набуваємо з роками. Однак Біблія якраз і говорить про протилежне: «Не кажи: «Що це сталося, що перші дні були кращі за ці?», бо не з мудрости ти запитався про це» (Екл. 7:10).

Так хочеться, щоб ми, батьки, ніколи не забували про те, що ще вчора самі були дітьми, і не намагалися ідеалізувати ні себе, ні колишні часи. Дуже варто прислухатися до поради апостола Павла і не дратувати дітей не завжди доречними повчаннями. Життя — це захоплива мандрівка, повна несподіванок, радісних зустрічей, гірких прощань, сюрпризів. Але є в нього одна особливість — воно дуже швидко мчить. Здається, ти довго ще будеш дитиною, проте час, коли ти раптом починаєш почуватися батьком, настає дуже швидко. І добре, якщо ти до кінця своїх днів зумієш залишитися молодим.

Михайло НЕВОЛІН.

У чому каятися порядній людині

Із того часу Ісус розпочав проповідувати й промовляти:

«Покайтеся, бо наблизилося Царство Небесне!» (Мт. 4:17). Біблія ясно дає зрозуміти, що без покаяння життя вічне впадувати неможливо. Отже, що таке покаяння? Це не просто жалкування про неправильні вчинки. Це повна переміна життєвої позиції і перегляд життєвих цінностей. Якщо до покаяння людина живе для себе, то після нього Бог посідає перше місце в житті людини.

В Євангелії від Луки описано покаяння митника Закхея. Він вирішив повністю змінити свої пріоритети, своє життя, що наочно видно з його слів: «Став же Закхей та й промовив до Господа: «Господи, половину маєтку свого я віддам ось убогим, а коли кого скривдив був чим, — верну вчетверо» (Лк. 19:8). Як бачимо, щире каяття не має нічого спільного з дуже поширеною практикою: формально покаятися в гріхах, а потім робити те саме до наступного каяття.

Коли говориш людині про необхідність покаяння, часто доводиться чути запитання: «А в чому мені каятися? Я нікого не вбив, не обікрав... Живу, як всі. У чому мені каятися?». Зазвичай у таких випадках я відповідаю: «Почитайте Біблію, і ви самі побачите, у чому вам каятися».

Пам'ятаю, коли я вперше читав Євангеліє, воно просто «горіло» в моїх руках: кожний рядок говорив мені, що я грішник, вказуючи на все, що я зробив у житті не так. Я навіть подумував з цієї причини припинити читання Біблії, але продовжував читати, бо розумів, що затикати вуха і ховати голову в пісок — це дорога в нікуди. Притому я не був ні бандитом, ні наркоманом, а навпаки — займався спортом, любив читати... «А мені ніколи читати Біблію», — відповідь, яку часто доводиться чути.

Уявімо таку ситуацію: порядна чесна людина, завжди готова допомогти іншим. Та при всіх своїх позитивних рисах ця людина має один недолік: вона принципово не спілкується зі своїми батьками і знати про них нічого не хоче; у неї просто немає на них часу. Скажіть, яка користь батькам від порядності сина, яку він виявляє щодо всіх, але тільки не щодо них. Але ж кожна порядна людина, яка нічого не хоче знати про Бога, уподібнюється до «порядної» людини, яка не хоче мати нічого спільного зі своїми батьками: Бог створив нас, і все добре, що ми маємо, ми отримали від Нього, тому Біблія називає Його не лише Творцем, а й Отцем Небесним.

Є багато прикладів, коли занапащена людина, про яку говорили, що її тільки могила виправить, каялася і приймала Христа, і Бог реально змінював таку людину, звільняючи її від алкогольної і наркотичної залежності. Пам'ятаю, незабаром після того, як я увірвав, я розмовляв зі своїми невірующими знайомими на духовну тему і розповів на конкретних прикладах про те, як Бог реально звільняє наркоманів від їх згубної залежності після покаяння. Вони із здивуванням відповіли: «Але ж ти не був наркоманом, навщо тобі було каятися?».

Ні, я не був наркоманом, але я багато чув про те, що наркоманія невиліковна і медицина просто безсила витягнути людину з цієї безодні. Однак коли я почув про те, що є шанс навіть для закоренілого наркомана, то зрозумів, що Бог реальний. І повірив, що Той, Котрий може зцілити наркомана, може благословити і мене і дати мені життя вічне.

Христос сказав фарисеям: «Поправді кажу вам, що митники та блудодійки випереджують вас у Божє Царство. Бо прийшов був до вас дорогою праведности Іван, та йому не повірили ви, а митники та блудодійки йняли йому віри. А ви бачили, та проте не покаїлися й після, щоб поверити йому» (Мт. 21:31-32). Фарисеї, на відміну від митників і блудодійок, були порядними людьми, але, як бачимо, Бог і від них очікував покаяння. І факт покаяння великих грішників повинен був, за Божим планом, збудити бажання у фарисеїв покаятися; на жаль, їх серця залишилися черствими.

Чи не уподібнюємося і ми до фарисеїв, коли говоримо, що нам ні в чому каятися? Якось в одному селі покаїлися двоє чоловіків, які були повною протилежністю один одному. Один — добрий сім'янин і чесний працівник, який ніколи нікого не образив, другий — лідер бандитської зграї. «У чому ти каявся», — запитав порядного чоловіка колишній бандит. — Я мав у чому каятися, але ти?». На що той відповів: «У тебе були великі і тяжкі гріхи, а в мене — цілий мішок маленьких грішків, але за вагою це одне і те саме».

І Біблія говорить нам про це. У пророка Ісаї написано: «Вся праведність наша — немов попльямована... одіж» (Іс. 64:6). Багато порядних людей, уподібнюючись до фарисеїв, не хочуть бачити себе у світлі Слова Божого, тому й не усвідомлюють, що їх праведність — як попльямована одіж, і не відчувають всієї ваги маленьких гріхів.

Колись люди йшли пішки чи їхали на гужовому транспорті під палючим сонцем, що теж було нелегко, за тисячі кілометрів, щоб почути Слово Божє. Христос сказав: «Цариця південна на суд стане з мужами роду цього — і їх засудить, бо вона з кінця світу прийшла Соломонову мудрість послуhati. А тут ось Хтось більший, аніж Соломон!» (Лк. 11:31).

Ці слова Христа стосуються і нашого покоління. Сьогодні у вас є вдома Біблія, на сторінках якої записана не лише мудрість Соломона, але й мудрість Христа. Не треба тепер йти за тисячі кілометрів, щоб почути Слово Божє; треба просто простягнути руку і взяти Біблію з книжкової полиці. Але на це нема часу, а точніше — нема цікавості до Слова Творця, до Слова Отця Небесного.

Ми й справді уподібнюємося до «порядних» дітей, які добрі абсолютно до всіх, але не цікавляться своїми батьками. У нас немає часу читати Слово Божє, а на іншу літературу, на розважальні телепередачі та іншу суету час завжди знаходиться. І в цьому також треба каятися.

Впустімо Христа у своє серце і дозволимо йому повністю змінити наше життя. Тільки таке щире біблійне каяття може подарувати життя вічне і відчинити двері в Царство Божє.

Леонід КАНОЧКІН.

Чому люди не бояться пекла? Складається враження, що сьогодні справді мало кого турбує реальність пекла. Це стосується і тих, хто в церкві, і тих, хто у світі. Чому? Людина не буде боятися лева, коли він просто намальований на картині. Бо це лише картина. Людина знає, що лев несправжній. Але якщо вона опинилася в джунглях і зустрілася зі справжнім левом сам на сам, вона б налякалася не на жарт.

ЖАХИ ПЕКЛА

Багато людей дуже нагадують чоловіка, який розглядає намальованого лева. Ми чуємо про пекло з Біблії. Ми знаємо, що Господь Ісус говорив про пекло. Фактично, Христос говорив про пекло більше, ніж будь-хто інший, згаданий в Писанні. Чому ж люди не вірять, що пекло реальне? Тому, що вони недостатньо чують про нього. Ми не вивчаємо, що Писання говорить про пекло. А систему нашої віри формує не лише те, що ми чуємо, а й те, чого не чуємо. Для навернення грішників вчення про пекло Бог використовує частіше, ніж будь-яке інше вчення в Писанні.

Необхідність пекла

Над пеклом сьогодні насміхаються, очевидно, з кількох причин. Перша — це бажання продовжувати грішне життя без докорів совісті. Люди не хочуть чути, що поведуться неправильно. Вони не хочуть чути, що будуть покарані за свої

гріхи. Вони кажуть: невже вічні муки в пеклі можна пов'язати з милосердним і люблячим Богом? Як може добрий Бог піддавати людей вічному покаранню в пеклі?

Такі запитання викликані нерозумінням характеру Бога і природи гріха.

Велике зло гріха і святість Бога

Найбільша проблема для людей пов'язана з неповним і неправильним уявленням про глибину гріха і славу Бога. Ми не бачимо, наскільки велике зло найменшого гріха, і не усвідомлюємо до кінця святості Бога, Його справедливості і Його гніву. Якби ми розглядали гріх як найбільше зло у світі і кожен гріх вважали б відкиненням божественної влади над нами, насмішкою над Богом, розмахуванням кулака перед Його обличчям, образою для Нього, ми почали

б трохи розуміти, що таке гріх для Бога. Гріх відкидає Творця як Бога, а на Його місце виставляє творіння.

Якби ми розуміли святість Бога і те, що таке чистота, досконалість, незапльямована гріхом, ми краще б усвідомлювали, чому Бог так ненавидить гріх. Святість не терпить жодного гріха: «Твої очі занадто пречисті, щоб міг Ти дивитися на зло, і на насильство дивитись не можеш» (Ав. 1:13). Якби ми могли зрозуміти святість і чистоту Бога, а також гідку природу гріха, тоді би в нас не виникало проблем. Однак «людське серце найлукавіше над все та невігойне, — хто пізнає його?» (Єр. 17:9). Людське серце хворе. Людське серце грішне й лукаве. Розбещеність серця не дає нам зрозуміти глибину гріха, як і багато інших речей.

Всюдищуца природа Бога

Оцінюючи свій гріх, треба дивитися

на нього очима Бога. Бог — всюдисуща, вічна Істота. Будь-який гріх чиниться проти всюдисущого, святого Бога. Кожною гріховною дією ми скидаємо Бога з престолу і ставимо себе над Ним. З кожним гріхом постає проблема: чия воля збудеться — Божа чи людська? Сама дія гріха, вчинена проти святого, вічного і всюдисущого Бога, заслуговує на вічне покарання.

Божественна справедливість

Будь-який гріх проти Бога вимагає покарання, на яке людина заслуговує. Бог справедливий Суддя. У Посланні до римлян 12:19 читаємо: «... дайте місце гніву Божому, бо написано: «Мені помста належить, Я відплачу», говорить Господь». Один із відомих проповідників минулого Джонатан Едвардс писав: «Слава Божа — найбільше благо, у ній завершення творіння, у ній все найважливіше. Але Бог прославить Себе ще в одному — Його справедливості виявиться у вічній загибелі неправедних людей. Цим Він покаже Себе справедливим Помстителем світу. Правосуддя Боже буде суворе, точне, величне, жахливе і славне».

Чи варто мріяти?

Коли Юрій Гагарін полетів у космос, або популярний артист вперше виступив на великій сцені, або ж тато купив нове авто чи мама роздобула рецепт смачних пиріжків, тоді ми мріяли. Мріяли вирости і стати космонавтом, великим співаком, коли-небудь купити таке ж, як у тата, авто, або так само, як мама, смачно куховарити. Усі ми коли-небудь мріяли. Мрії не завжди здійснюються, не завжди вони реальні... Але хто заборонить мріяти?

Не так давно вчені встановили: людина, яка має мрію, швидше досягає своєї мети, ніж та, яка не мріє. Чому? Відповідь очевидна. Мрія — це і є свого роду мета. Отже, мріяти корисно. Однак не завжди мрії, які ми з благоговінням несемо на руках з дитинства чи молодих літ, зможуть стати реальністю. Хтось хотів стати льотчиком: читав спеціальну літературу, вивчав літаки, грав у відеоігри, де він був капітаном повітряної ескадрильї, яким-небудь Джоном Смітом. Мрія була такою реальною і такою солодкою, аж ось при вступі в льотну академію лікар сказав, що зір надто слабкий і, на жаль, таких не беруть на навчання. У ту ж мить життя втратило сенс.

Біблія чітко висловлює Божу думку з приводу мрії: «Хай Господь буде розкіш твоя, — і Він здійснить тобі твого серця бажання!». З цього тексту ясно, що Бог не проти того, щоб ми мріяли. Йому це

навіть подобається, і Він просить нас ділитися з Ним своїми бажаннями і мріями. Однак Господь наполягає на тому, щоб ми не були просто мрійниками, а щоб завжди радилися з Ним, про що мріяти, до чого прагнути, щоб впевнитися, чи відповідають шляхи досягнення мрій Його заповідям.

Отже, мрії — це добре. Але насамперед треба позбуватися уламків корабля під назвою «Моя власна мрія», треба довірити Богові штурвал нового лайнера з маршрутом «Від мрії до мрії, від наших бажань до бажань Божих», і кожного дня на малій швидкості рухатися до горизонту.

І ніколи не жалій себе. Може, тобі не вдалося стати пілотом чи знаменитим співаком, не вдалося відкрити нову планету. Але ти не втратив любові Господа, а значить, не вважай себе невдахою. Ісус готовий подарувати тобі нову мрію!

Усе буде добре

За вікном темно. Ми щойно повернулися з церкви, і діти весело метушаться в вітальні, намагаючись не розвалити весь дім. Я посміхаюся.

Що треба людині для щастя? Дорогу автомашину? Величезний будинок? Рахунок в банку? На це запитання важко відповісти однозначно. Наше життя стало настільки швидким і суєтним, що просто немає часу зупинитися і оглянутись навколо, поглянути в очі своїм близьким, відповісти на недовладне запитання доньки, обняти сина і посидіти кілька хвилин, насолоджуючись його присутністю, а не планувати життя під час світової кризи...

Щодня, виходячи на вулицю, сідаючи в маршрутку, заходячи до крамниці, я бачу десятки знайомих і незнайомих очей. Усі вони різні, але все частіше я бачу в них порожнечу.

Криза. Криза повсюдно. З екрана телевізора з ранку і до ночі нас програмують на поразку і безвихідь, і люди все більше занурюються в суєту, забуваючи, заради кого вони працюють, не жаліючи здоров'я і сил. Піддавшись загальній істерії, ми теж починаємо мислити цими категоріями і забуваємо про те, що ми не такі як всі. Ми — діти Бога!

А в Бога немає кризи! Увесь світ може впасти, а Бог залишається незмінним. Від цієї думки на душі стає добре і спокійно. Жодна криза не може відняти в нас любов Отця. Ніякий обвал долара не завадить нам тішитися дітьми. Усе буде добре, коли ми — з Богом! Ось єдине правило, з яким я прокидаюся, йду на роботу чи зустрічаю дітей зі школи. Усе буде добре, бо я знаю, у Кого віро.

Т. О.

8 лютого в Центрі підвищення кваліфікації держслужбовців в Івано-Франківську

Івано-Франківська місія милосердя «Добрий самарянин»

ПРОВОДИТЬ ЗУСТРІЧ

з усіма шанувальниками газети, радіо- і телепрограм під однойменними назвами — «ВІРУЮ».

ТЕМИ ЗУСТРІЧІ — проблеми земного буття; вихід з кризових ситуацій; вічне призначення людини тощо.

На ваші запитання відповідатимуть пастор-учитель **Анатолій Кліновський**, благовісник **Олександр Попчук**, пастор Дніпропетровської церкви «Перемога» **Сергій Вінковський**, старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України **Михайло Панченко**.

Запитання можна подати телефоном 8-0342 50-10-19 в Івано-Франківську або письмово за адресою: **місія милосердя «Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002.**

Початок зустрічі о 18 год. Вхід вільний.

Чекаємо вас за адресою: **вул. Незалежності, 46 в Івано-Франківську** (навпроти кінотеатру «Космос»).

Щонеділі о 16:00 та щопонеділка о 9:00 дивіться християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія».

Стежте за програмою телепередач

АНОНС

ВІРУЮ

№ 2 (121)
лютий 2009 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 2600830012161 в ОД Укрсоцбанку м. Ів.-Франківська
МФО 336019 код ЄДРПОУ 20559726

Страшна статистика

Згідно з опитуванням Українського інституту соціологічних досліджень ім. Яременка, Україна посідає 1 місце у світі за рівнем дитячого алкоголізму (дані ВООЗ).

Україна губить щорічно більше 40 тис. життів, що спричинено саме вживанням алкоголю.

В Україні офіційно зареєстровані і взяті на наркологічний облік 700 тис. осіб (інформація Головного психіатра-нарколога Київської області, заслуженого лікаря України Геннадія Зильберблата).

В Україні алкоголіками стають 1 з 10 українців, які вживають алкоголь.

В Україні показник уживання алкогольних напоїв становить близько 12 л на людину за рік.

Соціологічні дослідження показують:

у віці до 10 років 40% хлопчиків і 20% дівчат уже пробували алкоголь;

в 11-12 років кожен другий школяр уже пробував алкогольні напої;

у 12 років алкогольні напої пробували вже 50% дітей;

40% дітей віком від 14 до 18 років уже пристрасилися до алкоголю;

пиво п'ють 15% шестикласників та понад 50% першокласників ПТУ;

слабоалкогольні напої з домішкою горілки вживають майже 10% шестикласників, 25% першокласників ПТУ;

хоча 6 раз у житті п'яними були 20% шестикласників і 70% першокласників ПТУ, а 4-10 і більше разів в цьому стані перебували 2% шестикласників і до 20% першокласників.

Спілка молодих християн України.

ЦЕ ЦІКАВО

Імена мають значення

Один із дослідників Біблії, вивчаючи значення перших десяти імен людей починаючи від Адама і закінчуючи Ноем, з'ясував, що в них заховане пророцтво про Христа!

Адам — людина.

Сиф — призначений.

Енош — смертний.

Кенан — скорбота, страждання.

Магалал'їл — благословенний Бог.

Яред — зійде вниз.

Енох — вчення, вчить.

Метушалах — його смерть принесе (до речі, ще одне пророцтво. В рік його смерті почався потоп).

Ламех — той, що плаче, сумує.

Ной — втіх, спокій.

І ось що в результаті вийшло: «Людині призначені смертна скорбота і страждання. Але благословенний Бог зійде вниз, на землю, щоб принести Своє вчення. Його смерть принесе тим, що плачуть і сумують, втіху і спокій».

Віруючі люди краще пристосовані до життя, переконані вчені

Дослідження Університету Майами показало, що віруючі краще пристосовані до життя. Річ у тому, що вони, на відміну від багатьох нерелігійних людей, володіють кращою здатністю до самоконтролю, що дозволяє їм успішніше досягати стратегічних цілей.

Цей висновок був зроблений в результаті аналізу результатів досліджень у сферах економіки, психології, соціології тощо, проведених протягом останніх десятиліть. Автори цих досліджень оцінювали вплив релігійних поглядів на різні аспекти життя людини.

У результаті виявилось можливим зробити певні узагальнюючі висновки з накопиченої інформації. По-перше, релігійні ритуали — такі, як молитва і роздуми, позитивно впливають на ті ділянки головного мозку, які відповідають за саморегуляцію і самоконтроль. По-друге, якщо людина вважає певні цілі святими, вона докладатиме більше зусиль для їх досягнення і, можливо, діє ефективніше. По-третє, релігійні догми (наприклад, усвідомлення, що Всевишній постійно бачить їх вчинки) примушує віруючих дотримуватись жорсткіших стандартів життя — наприклад, вони перешкоджають набуттю шкідливих звичок і вчиненню антисуспільних дій.

Результатом цього є, як правило, краща успішність в школі чи у вищому закладі, менша схильність до алкоголізму і наркоманії, менша вразливість до депресій, краще здоров'я і більша тривалість життя.

Новини християнського світу.

Всі, Хтось, Кожен і Ніхто

Треба було виконати якесь важливе завдання, і всі були впевнені, що Хтось це зробить. Кожен міг це зробити, але Ніхто не зробив. Хтось розгнівався, тому що це було завдання Кожного. Усі вважали, що Кожен може виконати це, і Ніхто не зрозумів, що Всі цього не зроблять.

Р. С. У результаті Всі звинувачували Когось, коли Ніхто не зробив того, що Кожен міг зробити сам.

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 12.40 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

ЩОНЕДІЛІ

о 22.15 — «Осанна»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

Запрошуємо на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ —

о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ —

о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА —

молодіжне

служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1

(на Майзлях).

Тел. для довідок

(0342) 78-17-03.

Якщо ви:

цікавитесь українською християнською поезією,

декламуєте вірші на Богослужіннях,

самі пишете вірші

і просто не байдужі до поетичного слова —

завітайте на сайт української християнської поезії

www.vavrynyuk.com.ua

Запрошуємо на Богослужіння в церквах християн віри євангельської:

Бурштин, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ВІВТОРОК — 19 год.;

Косів, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;

Калуш, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;

Коломия, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.;

Надвірня, вул. Вагиловича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;

Рогатин, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;

Рожнятів, вул. Довженка, 13; НЕДІЛЯ -15 год. 30 хв., ЧЕТВЕР — 19 год.;

Тлумач, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Газета віддрукована у ТзОВ «Видавничий дім «Молода Галичина».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.

Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.